

23ABR.2017

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

N. 31

C R È D I T S

Edita: Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí

Portada: On Kawara - Xavier Aballí
“Diumenge”. Sèrie FETS (4/2017)
23 ABR. 2017
24x19 cm. Liquitex damunt tela.
Col·lecció LIMAC

“Mirèio” n. 31 2017

Sumari

Editorial	3
Pensament	5
St. Jordi 2017. Primers premis Escola Avenç	9
St. Jordi 2017. Primers premis Escola Ramon Fuster	22
St. Jordi 2017. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	35
Arts Plàstiques 2017. Primers premis Escola Avenç	59
Arts Plàstiques 2017. Primers premis Escola Ramon Fuster	60
Arts Plàstiques 2017. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	61

FUNDACIÓ
COLLSEROLA

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

Art, literatura i pensament

La revista Mirèio és una mostra del que al llarg del curs fem, tant dins de les aules com fora, on l'art, la literatura i el pensament, elements que defineixen la nostra manera d'entendre l'educació, tenen un espai privilegiat.

En aquest sentit, vull fer esment de tres moments on l'art, la literatura i el pensament s'han fet presents fora de l'aula.

El primer moment que vull destacar és la inauguració, en una de les façanes exteriors de l'escola Ramon Fuster, d'una instal·lació commemorativa del centenari del naixement de Ramon Fuster i Rabés, pedagog i mestre, fundador de l'escola Tagore. Amb aquesta instal·lació, conjuntament amb la Unió de Veïns de Bellaterra, hem volgut unir art i pensament i tancar l'any Fuster utilitzant una de les seves frases sobre l'educació i l'escola:

“Quan tot progressa i canvia, l'escola no pot aturar-se i restar indiferent”

Una frase que, tot i que ja fa uns 50 anys que va ser pronunciada, continua en plena vigència. La societat segueix transformant-se, progressant i canviant a gran velocitat i l'escola ha de seguir afrontant el repte de preparar els nous ciutadans. Com a antídoto per aquesta incertesa de futur, la cultura i el criteri propi són peces fonamentals.

Recollint aquesta necessitat de canvi, també enguany, la Fundació Collserola va col·laborar en la III Conferència Internacional STEAM celebrada al mes d'abril al CosmoCaixa de Barcelona. S'hi van aplegar projectes nacionals i internacionals, contrastats i avaluats, en el camp de la investigació, la metodologia i, molt particularment, en la pràctica relativa a l'aplicació de l'STEAM (science, technology, engineering, art and mathematics).

En una de les ponències, Babette Allina, experta en polítiques públiques i directora de la Universitat americana RISD (una de les millors universitats del món d'Art i Disseny), ens va explicar com treballa per a la inclusió de l'art en el cor de l'ensenyament de les ciències, la tecnologia, l'enginyeria i les matemàtiques, donant a conèixer el poder de l'art i del disseny per transformar l'educació, la investigació i el desenvolupament personal.

Des d'escola compartim aquesta doble necessitat d'impulsar les vocacions científiques, tecnològiques, en enginyeria i matemàtiques dels nois i noies, per

E D I T O R I A L

una banda, tenint en compte, de l'altra, la necessitat d'una sòlida formació humanística i artística.

El tercer moment ha estat la signatura del conveni entre la Fundació Foto Colectania i la Fundació Collserola, on es destaca el mateix esperit de les dues institucions de promoció i difusió de la cultura. La proposta de col·laboració vol treballar amb cadascun dels col·lectius -famílies, docents i alumnes- que formen la nostra comunitat amb la voluntat de realitzar programes que prenguin com a eix el pensament al voltant de la imatge i la fotografia, potenciant-ne la capacitat comunicativa i la idoneïtat per a generar pensament crític.

Totes aquestes col·laboracions amb institucions externes, juntament amb les altres iniciades aquests darrers anys, són propostes necessàries que aporten a l'escola la possibilitat d'ampliar aquesta mirada cap al coneixement i cap a la cultura, oferint més recursos enfront dels reptes que la societat ens està plantejant.

David Sierra Amanós
Direcció General
de la Fundació Collserola

Les dimensions del temps

Aquest curs 2016/2017 ha tingut lloc la setena edició del cicle de conferències Reflexions a l'escola. En aquesta ocasió, vam parlar sobre **Les dimensions del temps** en dotze sessions, dues de cada conferència per a famílies i professorat i una per a alumnes de 1r o 2n de Batxillerat. Les conferències van tenir lloc entre els dies 6 de febrer i 21 de març als auditoris de les nostres escoles.

La primera conferència del cicle fou a càrrec de la mestra, doctora en Psicologia i professora emèrita de la Facultat de Ciències de l'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona, **M. Jesús Comellas**. A **L'educació en l'espai i el temps. Interpretacions i distorsions en el context espaciotemporal**, Comellas va fer una reflexió sobre la necessitat de respectar els temps de la nostra vida i, en especial, els temps de creixement i desenvolupament dels nostres fills i filles; no voler córrer però, tampoc, aturar el pas del temps. El fet de créixer implica canvi i maduració que cal fer evident tant en el nostre comportament com a pares i mares com en el seu. Cal, per tant, tractar-los com toca en cada moment evolutiu: de vegades, per contradiccions nostres o de la societat, no ho fem i els exigim massa quan no cal i poc quan, segurament, caldria exigir més. La identitat de les persones es construeix juntament amb els altres, compartint vivències i experiències, però també en solitud. Als nois i noies, a les persones, els cal silenci i estar sols per aprendre a conèixer-se i poder construir un autoconcepte i una autoestima positius, no determinats per la visió de la resta, per poder ser autònoms i tenir sentit crític respecte a ells, els altres i la societat. Avorrir-se, a més, és molt important per aprendre a organitzar el temps propi. Actualment, les noves tecnologies els estan robant aquests moments de silenci i d'avorriment i, per tant, no tenen el temps que cal per imaginar, sols, maneres de trencar-lo. En definitiva, per M. Jesús Comellas, és molt important que les persones tinguem clares les regles del joc i, sobretot, un temps adient per créixer i aprendre el que toca en cada moment.

A la segona conferència, vam poder tenir una visió del temps des del punt de vista de la sociologia amb **Marina Subirats Martori**, catedràtica emèrita de Sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona. A **Les contradiccions del temps**, Subirats ens va presentar dos models històrics d'entendre el temps. D'una banda, el de les societats antigues (més o menys fins al s. XIX) i, de l'altra, el de les societats modernes. En el primer cas, la gent seguia un camí i un temps marcat per la religió i el cicle de la vida. Déu donava i treia el temps i tot el que passava era la seva voluntat (*other directed*). Tothom feia el mateix més o menys en el mateix moment i sortir-se d'aquest camí marcat era molt difícil. Des del nostre punt de vista són moments de molt poca llibertat. En

P E N S A M E N T

el segon, les persones augmenten el control sobre la pròpia vida (*inner directed*) i el camí de cadascú passa a dependre de cadascú. El canvi s'explica per moltes raons com, per exemple, el protestantisme o la revolució industrial... La terminologia econòmica substitueix la terminologia religiosa (*el temps és or*) i, cada vegada més, les persones tracem el nostre camí, la qual cosa té un gran impacte en l'educació: ja no es tracta de transmetre un ensenyament sinó de fer persones autònomes amb confiança i criteri. Actualment, segons la conferenciant, vivim moments de molta contradicció: tot i tenir més temps que mai, tenim la sensació de no tenir-ne gens. Com que tenim aquesta sensació, tot ha de ser immediat la qual cosa ens converteix en una societat angixada i "d'usar i llençar" en què no volem comprometre'ns.

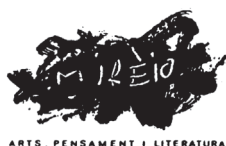
En la tercera conferència vam poder escoltar **Xavier Antich**, doctor en Filosofia i professor d'Estètica a la Universitat de Girona. Antich ens va parlar de **Les traces del temps. L'experiència, la memòria, els fantasmes** a través d'un recorregut per la història de l'art i les diferents maneres en què s'ha intentat representar el temps ja que, com va recordar, l'experiència humana és indescrutable del temps. Aquesta representació ha estat, i és, un gran repte ja que es pretén fixar en una imatge una cosa en moviment. A través de diferents exemples, vam poder veure les diferents maneres en què s'ha representat aquest temps: tant l'objectiu com el subjectiu. D'una banda, el temps objectiu, marcat per un rellotge que no s'atura i els canvis que això produeix: les edats de la vida, les edats i la mort, la representació del temps humà com un fil estès entre el naixement i la mort... De l'altra, el temps subjectiu, que cadascú viu al seu ritme i a la seva manera: autoretrats, instants quotidians i banals robats per representar l'actitud de la persona representada... En aquest sentit, va recordar, la memòria ens permet creuar el temps objectiu del passat i el temps subjectiu del present. Tota imatge té funció de recordatori per salvar els que ja no hi són de l'oblit. Aquesta és una preocupació de molts artistes moderns. Com a conclusió, Antich va recordar la capacitat de l'art i les imatges fixes de donar a veure el temps. Quan una imatge aconsegueix el gran repte de contenir en una sola imatge els temps anticipats i els temps recordats, va afirmar, ens trobem amb un enigma profund i colpidor.

Per tancar el cicle, vam poder gaudir de la conferència **Pensaments i vivències del temps humà** a càrrec de **Joan Manuel del Pozo**, professor de Filosofia Antiga i Política a la Universitat de Girona. Del Pozo ens va fer una proposta d'autoeducació ètica de l'ús del temps. Va començar parlant de la importància del llenguatge com a expressió de la nostra racionalitat i clau de la nostra existència. Amb els mots dominem la realitat i, segons com en parlem, podem donar visions molt diferents del temps: materialista; vitalista-

P E N S A M E N T

espiritualista o com a instrument de la narració. De fet, va recordar, l'ésser humà necessita escoltar històries perquè ajuden a interpretar i a donar sentit i va afirmar que es pot aprendre molta més filosofia a les novel·les que no pas en la teoria. També va parlar del valor i les dificultats del nostre temps. Vivim moments en què les coses són molt inestables la qual cosa fa que visquem amb molta desorientació. Alhora, vivim en una societat que dóna molta importància al present i a la satisfacció immediata: “ho volem tot i ara”. Un present que, a més, ha decidit atacar els altres temps. Saber del passat ens obliga a un esforç, a un exercici de memòria. Caldria comprendre'l de manera més positiva per conèixer-nos i no dependre de ningú. Conèixer el passat d'un país també dóna un sentit de pertinença, de ciutadania i de responsabilitat. També ataquem el futur fent servir, egoistament, un temps i uns recursos i posant en risc les generacions futures. Ens convé crear una nova relació amb el passat i el futur perquè el nostre present sigui més feliç i just. La manera en què vivim el temps actualment està tenint uns efectes no massa positius: incapacitació per a l'espera; dificultat per elaborar l'experiència; vida sotmesa a la urgència... Per fer-hi front, caldria aconseguir l'assossec i la serenitat per crear un espai per a nosaltres, per conèixer el nostre passat, entendre'l i perdonar-nos i caldria donar més valor al llenguatge i no tant a les imatges (els humans som humans per la cooperació i pel llenguatge). Va tancar la conferència explicant la seva ètica de la temporalitat: evitar els lladres de temps i mantenir l'autonomia de la pròpia agenda; establir prioritats i ser-hi fidel; trobar moments de quietud i de silenci; reconèixer la capacitat autocrítica del record i cultivar l'oci creatiu per aconseguir una vida bona basada en la satisfacció de les necessitats naturals imprescindibles. Com a punt final va recordar que no ens hem d'obsessionar amb el temps ja que no ho és tot i, potser, enlloc d'afegir temps a la vida el que caldria és que afegíssim vida al temps.

Podeu gaudir de les conferències del cicle Reflexions a l'escola al nostre canal de Youtube.

Sant Jordi 2017

La goma

Fa molts anys hi havia una goma que no volia esborrar. Estava molt cansada. La van llançar a la paperera perquè pensaven que ja no funcionava. La goma es va sentir molt trista. Va venir el camió de les escombraries i se la va emportar. Quan va revisar les escombraries la va veure i la va provar. La goma va fer força i va tornar a esborrar. El senyor se la va emportar a casa seva i se la va quedar ben content. Conte contat, aquest conte s'ha acabat.

Angelina Dotsenko Voytovych
1r de Primària

Les dues famílies del Trol

Fa molt temps a Escòcia hi havia un trol que vivia a les clavegueres. A dalt en una casa hi vivia en Ramon, tenia set anys. El trol tenia una norma que era no sortir al món exterior. Però va sortir de puntetes a l'exterior perquè tenia molta curiositat. Van passar hores i hores i va arribar al carrer. El pare d'en Ramon se'l va trobar i li va dir:
- Vols ser la mascota del meu fill?
El trol no sabia què dir perquè no sabia parlar l'idioma dels humans però amb la mirada va dir que sí.
Quan van arribar en Ramon es va sorprendre quan el va veure.
En Ramon li va dir al seu pare: -Què farem amb el trol?. Per què no l'apuntem a una escola?
El pare va dir:- L'apuntem a l'escola Avenç.
- Molt bona idea.- va dir en Ramon.
Van passar mesos i mesos i el trol va demanar anar a veure la seva família. Al final va decidir que passaria una setmana amb la família humana i una altra amb la seva família i així estaria més divertit.
I vet aquí un gat, vet aquí un gos aquest conte ja s'ha fos.

Gael Aparicio López
2n de Primària

Un món extraordinari

Aquesta història va passar un cap de setmana d'hivern, a casa d'un nen que es deia Marc.

En Marc i el seu gos Max s'estaven preparant per anar a dormir. Van tancar els ulls i, de sobte, es van trobar en un lloc que no era la seva habitació.

Es tractava d'un món de videojocs!

Primer es van trobar en un joc d'escriure, després en un de sumes, restes, multiplicacions... un de salts, un altre d'encistellar, un altre de fer gols...

Van anar superant totes les proves, però amb la darrera no hi havia manera.

De sobte es va sentir un Ahhhhhhh! que sortia de l'habitació d'en Marc. En Marc es va mirar... i... estava viu!!!

Va mirar al seu voltant, va mirar per la finestra i va veure que era de dia.

Tot havia estat un somni!

Va sortir de l'habitació. La seva mare li va dir que anés a comprar begudes i ho va fer.

En arribar a la botiga van trobar-la tancada.

Tornant a casa van veure un senyor que venia begudes i s'hi van apropar.

-Hola! -Li va dir en Marc.

-Hola! -Li va dir el senyor.

-Puc comprar una beguda?

-Sí, però no te la beguis fins arribar a casa. -Va dir el senyor.

En Marc va comprar la beguda però no va poder resistir-se i se la va beure sencera.

En Max, el gos d'en Marc, com sempre, també s'hi va afegir.

Immediatament els dos van desaparèixer i van tornar al món del somni que havien tingut la nit anterior.

No podia ser!

El senyor de les begudes no era un senyor! Era un mag que havia fet que el seu últim somni es fes realitat.

Sort que van poder resoldre l'últim nivell!!!!

Ho van aconseguir!

... i van tornar a casa. Quina sort!

Conte contat... ja s'ha acabat!

Ona Olivella Robert
3r de Primària

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

Vigila amb el que desitges

Hi havia una vegada un nen que es deia Marc, tenia nou anys i gairebé no li agradava res; ni els exàmens, ni conèixer nous companys, ni anar a algun lloc que no conegués ningú...

De fet li desagradava gairebé tot.

El dia del seu aniversari va demanar que li regalessin una màquina que avancés el temps.

Els seus pares li van dir que era impossible. Però a la nit, quan tothom dormia, va sentir un soroll. Molt espantat es va amagar sota les mantes i els llençols del llit.

De cop i volta allà, a l'habitació, hi va aparèixer un follet tot vestit de verd i amb una barba mooolt llarga.

A poc a poc, en Marc, va anar sortint de sota les mantes. Un cop a fora, el follet li va dir que li concediria un desig. Abans però, li va preguntar si n'estava totalment segur.

En Marc va respondre que sí, que n'estava del tot segur i que volia la màquina que avancés el temps!

El follet li va explicar que aquella màquina no podia tirar el temps enrere i no podria tornar-li a demanar un desig mai més.

De cop, al costat del llit d'en Marc hi va aparèixer una màquina, petita, nova i vermella.

En Marc estava molt content. Volia portar-la a l'escola el dia següent.

El dilluns, a l'escola, els seus amics li van regalar un dibuix signat per tots els companys de la classe que posava: 10 anys, Marc! Moltes felicitats!

Al Marc aquell dibuix no li va agradar, com gairebé tot, i va agafar la màquina i va avançar el temps un any per saber què li regalarien els amics i si li agradaria. Va avançar a cinquè quan ell havia d'estar a quart!

Un dia (a 5è) li van fer un examen de matemàtiques i com que no en tenia ni idea de com resoldre els exercicis va tenir por de suspendre i va tirar unes setmanes endavant.

Un dia va venir una professora de pràctiques i com que s'hi estaria fins al cap de dos mesos en Marc va tirar dos mesos endavant quan la professora ja se n'anava.

Així es va anar saltant moltes coses dolentes de 5è i 6è, de 1r d'ESO i de 2n, i de 3r d'ESO. Ja estava al final de 4t d'ESO!

Es va anar saltant coses de la vida: Batxillerat, universitat...

Com que un dia va tenir fills i com que a la nit ploraven i despertaven a tota la família, va tirar el temps endavant fins que els seus fills ja tenien divuit anys. Ell ja en tenia 48!!

No li agradava la feina. Va tirar el temps endavant fins que va complir els 65 i es va jubilar. Com més gran es feia, més mal li feien els ossos, l'esquena també li feia mal... ja era gran i els seus fills ja tenien fills.

SANT JORDI 17

Estava molt penedit d'haver demanat la màquina.

A la nit va cridar amb totes les seves forces el follet. De cop, a l'habitació va aparèixer el follet que li va recordar que no podia demanar cap desig més.

En Marc va respondre que havia après la lliçó!

El follet li va preguntar si n'estava del tot segur.

-Sí!- va respondre en Marc.

El follet li va recordar que al dia següent faria 66 anys i si de desig demanés tornar al moment en què havia bufat les espelmes en el seu desè aniversari, el seu desig es compliria.

El follet va desaparèixer.

Va arribar el dia del seu aniversari i en Marc va bufar les espelmes... de cop i volta va tornar al moment en què havia fet 10 anys i no se li va acudir tornar a demanar una màquina que avancés el temps mai més.

Jana Perramon Gabarró
4t de Primària

El viatge de la Taca

Hi havia una vegada una jaqueta anomenada Taca. La Taca vivia en una mansió, en un barri ric de Barcelona. El seu propietari, l'Enric, mai se la posava.

Un dels somnis de la Taca era poder ser lliure, conèixer altres llocs i veure el sol, perquè a banda de la vegada que va sortir de la botiga d'on la van comprar, mai havia vist el sol.

La Taca tenia molts amics dins d'aquell grandíssim armari; els mitjons, els pantalons, les camises... però tot i tenir molts amics volia marxar.

Un dia la Taca es va despertar i va començar a veure una llumeta molt petita que cada vegada es veia més i més, de cop i volta va notar unes mans molt fines que l'estaven agafant de la panxa, era l'Enric que ràpidament se la va posar a sobre. La Taca no sabia perquè l'Enric havia decidit posar-se-la. El noi jove i ric se la va emportar cap a la feina. La Taca estava molt contenta perquè després de molts anys per fi podia veure món.

Quan la Taca va tornar a casa estava molt enfadada perquè per una vegada que aconseguia sortir de l'armari resulta que havia estat en una oficina avorrida i a més a més tornava tacada de cafè.

Van arribar a casa i l'Enric va posar-la a la rentadora i després va estendre-la.

La Taca estava agafada d'una única pinça esperant que s'assequés la roba.

De cop i volta va començar a fer molt vent i molt vent i la pinça amb la qual estava estesa la Taca va caure i la jaqueta va sortir volant.

La Taca va anar volant per tot el món: França, Rússia, Xina, Índia i finalment va anar a parar a l'Àfrica en un mercat de Gàmbia.

Un noi jove, en Samir passava per allà amb uns quants cèntims, quan en Samir va mirar la Taca no s'ho va pensar ni un segon i ràpidament la va comprar.

La Taca estava molt contenta perquè va fer realitat tots els seus somnis (poder ser lliure, conèixer nous indrets i poder veure el sol).

A més com que en Samir era pobre i només tenia una jaqueta, la Taca, sempre se la posava.

Marta Piera Palau
5è de Primària

Ara m'adono

L'altre dia vaig anar a Barcelona a una manifestació pels refugiats ja que hi ha països que no volen obrir les fronteres a la gent que ho està passant malament i jo això no ho entenc.

Ara m'adono que com més gran et fas més clar veus el món. Quan era petita pensava que el món era de color de rosa amb pau i amor però ara ja tinc onze anys i m'adono que hi ha parts del món que no han estat mai rosa, són fosques amb por i tristesa.

Tinc una idea:

Aniré a casa de la Karisha a veure si em pot explicar la seva vida com a immigrant. Mai no li he preguntat perquè no volia molestar-la. Demà mateix ho faré. Avui dia 13 de juny arribo a casa de la Kashira i premo el timbre.

-Hola Karisha!

-Hola Jana! Com és que has vingut?-

-Et volia demanar que m'expliquessis com va et va la teva vida d'immigrant aquí amb nosaltres.

-I tant que sí! Vine passa, anem a la meva habitació.

-D'acord.

La meva història comença a casa meva, quan vivia a Síria. La meva mare estava cuinant i el meu pare treballant, jo estava mirant la tele quan de sobte vaig sentir un soroll molt fort, com una explosió. Em vaig espantar molt, la meva mare va entrar corrents al menjador per veure si estava bé, jo vaig as-sentir amb el cap i després li vaig preguntar què havia estat aquell soroll. Ella em va contestar que no ho sabia, però en el fons jo intuïa que la meva mare sabia la veritat. Li vaig suplicar que m'ho digués i finalment em va dir: Síria està en guerra. Jo això ja ho sabia i que havien començat a atacar la nostra ciutat també, però em vaig espantar molt. Aquell mateix dia no vaig poder dormir, tenia massa por.

El dia següent vaig sentir com la meva mare li deia al meu pare que hauríem de marxar i el pare va dir que sí. Després em van preguntar què em semblava i vaig dir que em semblava bé. Vam començar a fer la maleta, quan de sobte vam sentir un soroll molt més fort que el del dia anterior. Vam mirar per la finestra, l'edifici del nostre davant s'estava ensorrant, nosaltres vam seguir fent les maletes, però molt més ràpid. Vam sortir de casa cap a l'estació de tren, un cop allà vam agafar el primer tren, a mitja nit em vaig despertar pel soroll del vagó, era un d'aquells sorolls que tant m'aterrava. Era el soroll d'una explosió, vaig arribar fins a l'últim vagó i vaig mirar per la finestra, vaig veure que la nostra ciutat, la meva vida, els meus records, tot s'estava esfumant. La meva ciutat queia. Em vaig posar a plorar i vaig començar a pensar: i els meus amics? Estaran bé? No ho podia saber. Finalment vaig aconseguir adormir-me de nou.

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI 17

Van passar deu dies fins que vam arribar al port de Barcelona. Allà uns amics del meu pare ens van acollir, després ja vam començar a fer vida normal, els meus pares treballaven i jo anava a l'escola. Ja teníem una casa on viure i més tard a l'escola et vaig conèixer, Jana. Ha estat una gran sort. Gràcies Karisha m'has fet reflexionar i espero que quan sigui gran pugui fer alguna cosa pels refugiats.

Maria Riera Guitart
6è de Primària

ARTS . PENSAMENT I LITERATURA

La televisió no ho és tot

A una escola de Catalunya hi havia un noi d'11 anys que estava molt enamorat d'una noia molt maca. Un dia, quan estaven entrant a l'escola, es va decidir a preguntar-li si volia sortir amb ell, però la reacció de la noia no va ser la que ell esperava. La nena se'n va riure a la seva cara i el va deixar en ridícul davant dels seus amics. Quan va arribar a casa, es va tancar a l'habitació i no va parar de plorar, fins que va veure un anunci molt curiós a la televisió: "ASE, la fragància que mejor huele, serás el centro de atención". En aquell mateix moment, va pensar que si es posava aquell perfum la noia s'enamoraria d'ell a l'instant. L'endemà, quan estava entrant a l'escola, ella va passar per davant seu i tampoc no li va fer cas. El pobre noi, que no entenia res, li va preguntar si no estava enamorada d'ell, que s'havia posat ASE, però va tenir el mateix disgust que el dia anterior.

No sabia què fer, però va arribar el dia de Sant Valentí i va decidir que trencaria la seva guardiola per comprar-li una joia. Va agafar un martell del seu pare i així ho va fer. Havia estalviat molt de temps i amb tot el que tenia podria comprar-li alguna cosa molt bonica. Va agafar tots els diners, va anar a una joieria i va aconseguir una polsera molt bonica amb pedres precioses. Tot content va tornar a casa, i un cop a l'escola li va regalar la polsera a la noia, però ella va dir que li semblava molt lletja i que ella es podia comprar una polsera millor. El que passava era que el pare de la noia era molt ric i sempre comprava coses que valien molts diners a la seva filla. Com podria enamorar-la si tampoc no li havia agradat la polsera que li havia comprat amb tots els diners que havia pogut estalviar? El pobre noi ja començava a pensar que la noia no s'enamoraria mai d'ell, però per algun motiu tenia el pressentiment contrari.

Va passar molts dies pensant i provant maneres de seduir-la, però cap no va donar resultat. Sempre acabava frustrat davant de les respostes d'aquella noia, però ell no es va rendir i va seguir. Fins que va anar arribant el Nadal i... A casa va encendre la televisió i va veure l'anunci de la loteria de cap d'any: "La veïna que envia whatssapps passades les 12:00 pm ja ha comprat la GRASSA", i va decidir comprar loteria i, quan guanyés els diners, s'enamoraria d'ell per ser tan ric. Al dia següent va dir-li que guanyaria la loteria i s'enamoraria d'ell. Va estar pensant en ella tots els dies de Nadal, però va decidir que quan tornés a l'escola seguiria amb allò i es va divertir durant totes les vacances amb la seva família. Per fi va arribar el dia del sorteig. Estava esperant davant la televisió perquè diguessin el número guanyador, però no li va tocar res i es va deprimir molt.

Al segon trimestre, va veure un anunci d'uns entrepans de felicitat: "SICILLA, entrepans de felicitat" i corrents va anar a comprar un pot de SICILLA i aquell matí es va fer un entrepà creient que així seria feliç i s'enamoraria d'ell. Per mala sort es va tacar i, quan li va preguntar de nou si volia sortir amb ell, la noia es va posar a riure de l'aspecte que tenia i ell es va avergonyir encara més que la primera i les altres vegades.

Ja a punt de deixar-ho estar va veure un anunci de FANISH SILVER: “FANISH SILVER quita las manchas de cualquier cosa en treinta segundos”. Va pensar que si tenia la roba sempre neta, la noia s’enamoraria d’ell per anar tan net, però tampoc va resultar i el va deixar una altra vegada amb un pam de nas.

A casa seva, plorant al sofà, va veure l’anunci d’un home que amb una tassa de cafè enamorava una noia: MESCAFÈ ESPRESSOS. Disposat a provar una última vegada, el noi va convidar la noia a berenar i li va donar aquell cafè, i parlant durant una bona estona es van enamorar. Ho havia aconseguit, aquell anunci sí que era cert, però n’era tant que li va caure un piano a sobre, com li passava a l’actor de l’anunci, en Xorge Chungui, però per desgràcia, a la vida real no et recuperes d’un accident així. Va quedar estampat a terra com un segell de correus, com les estrelles de Hollywood del Passeig de la Fama! Tant que li agradava a ell mirar la televisió...

I aquesta història d’amor que estàveu escoltant fa uns segons no és que acabi amb un final feliç, acaba amb la tragèdia que us he explicat!

Epíleg:

Una setmana després, la noia es va penedir molt de no haver-li fet cas durant tot aquell temps i es va posar una fotografia del noi a la seva habitació. Si li hagués fet cas, ara no estaria plorant desconsoladament en aquell funeral...

Quim Roselló Garriga
1r de Secundària

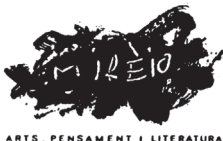

El futur del meu passat

Es van apagar els llums, i del fons del passadís es va començar a sentir el cant d'aniversari feliç... El pastís amb les vuitanta espelmes es va anar acostant lentament i quan els nets me'l van plantar al davant, els ulls se'm van entelar de plor. Era un moment emotiu. Molt emotiu. L'escena era màgica. Tothom cridava. Uns demanaven que parlés, els altres que pensés un desig i els més petits..., ai els més petits! Em miraven amb uns ulls com taronges. Deurien pensar: *–Què fa l'àvia, que plora en lloc de bufar? Vaig tancar els ulls i em vaig dedicar un moment a recordar. Un instant de repàs. Si havia arribat fins aquí amb el cap tan clar, valia la pena, ni que fos per uns segons, fer un petit esforç de concentració per tornar a viure el feliç però intens i llarg trajecte. En aquell moment el primer que em va venir al cap va ser l'estimat Ernest. Cinquanta-dos anys casats no passen d'un dia per l'altre, i avui que ja no hi és, és hora de celebrar aquell primer petó a la plaça dels Quatre Cantons, aquell a París, que em va regalar per sorpresa, o aquells tradicionals rams de roses cada matí de cada cap d'any. Sempre deia: –Demà començarà un any nou. Però no demanis res impossible!, només cal que tinguem salut... que de la resta anem sobrats. Amb l'Ernest he passat els millors anys de la meua vida. Ens vam estimar tant! Mira si ens vam estimar que tot i que faci quatre anys que no hi és, encara avui tinc present la seva veu, la seva mirada, la seva olor o les seves carícies en un moment o altre de cada dia. Sembla com si encara fos aquí, abraçant-nos a tots alhora amb aquella il·lusió que només ell podia transmetre amb tanta seguretat.*

Gràcies a això, la Paula, la petita de la casa, se'n va sortir d'aquell malson que vam viure tots plegats quan tot just acabava de fer els divuit. Aquell accident de cotxe, aquella trucada de matinada i aquella mirada en obrir la porta de l'habitació de l'hospital, no se m'esborra del cap i la recordo com si fos ara. Sort que tot al final va quedar en un ensurt. Mira-la avui, ben casada amb l'estimat Albert, i mare de tres entremaliats terratrèmols. Qui ens ho havia de dir, Ernest! Tu que volies nenes, i la petita et regala tres dimoniets! En canvi, el Marc sí que ho ha sabut fer bé! Ens ha dut la princesa de la casa, la Sara. Llàstima que no l'hagis coneguda, és com la seva mare... sort d'això! Que el nostre reietó no es pot dir que fos gaire guapot! Tu sempre deies: *–Aquest noi no sé pas amb qui el casarem, com no guanyi alguna despistada...* Doncs mira, la sort que va tenir coneixent l'Anna.

La sort, en canvi, que no tenim pas amb la gran. Em fa l'efecte que amb els cinquanta que va fer el mes passat es quedarà soltera per ser la tieta de tota la família. Sempre he dit que la Carlota és calcada al meu pare... té la mirada de l'avi, fa els mateixos gestos i sempre em recorda tres-centes vegades allò que no he de fer! És com si el veiés a ell. Sempre tan exigent, sempre tan disciplinat... però sempre tan graciós. En canvi, la mare, a més de ser molt més guapa, sempre va ser molt més tolerant. Ens controlava a l'Andrea i a

mi, tant o més que el pare, però ho feia amb més empatia. La meva mare va ser la millor amiga que vaig tenir. Bé, no tant com ho va ser la meva germana. Mentre l'Andrea i jo no vam ser una mica més grandetes, ens discutiem per ximpleries. Els pares, tot i estar separats, sempre van prendre les decisions conjuntament i això ens va ajudar molt a la meva germana i a mi. He de reconèixer que amb el pas del temps ens vam ajudar tant com ens vam necessitar i sort n'he tingut, de la meva germana, per superar els entrebancs més difícils que s'han presentat. De fet, vam tenir la mateixa adolescència que tothom, no ens va faltar mai de res i vam fer tot el que vam voler, però sempre dins d'uns límits. A l'escola vam créixer, ens vam formar i vam aprendre a ser millors persones. Després a la universitat, l'Andrea a la de Psicologia i jo a la d'Econòmiques, va ser on vam madurar. Si els meus professors m'haguessin vist estudiant matemàtiques després del que em van costar durant l'ESO!!! S'haurien fet un fart de riure... però la vida dona moltes voltes. En dona tantes, que després de tants anys i tants records, avui que en faig vuitanta, no tinc dret a demanar cap desig que no sigui pels que més estimo. Pels que estimo avui, pels que vaig estimar, els quals encara tinc molt presents... i, sobretot, pels que m'han ajudat a fer tot aquest camí. Un camí amb obstacles per ser superats. Un camí ple, també, de felicitat. I un camí del qual guardo un gran record. El record que m'ha vingut a la ment en només quatre segons. El temps suficient per obrir els ulls i bufar les espelmes del meu aniversari. I fer-ho amb la il·lusió que un cop desperti d'aquest somni, prometo intentar que els meus pròxims seixanta-set anys siguin tan meravellosos com aquest conte que avui, ara que només en tinc tretze, he imaginat.

Carla Garcia Lorente
2n de Secundària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Paral·leles

Ella es va col·locar el seu fi cabell color daurat darrere l'orella.

A ell sempre li havia fascinat aquell color.

Va dirigir la mirada cap a la finestra i va sospirar. Tot seguit va murmurar quatre paraules... Probablement ningú no la va sentir. Amb el soroll de fons dels cotxes passant pel costat del bar, si volies que algú et sentís haves d'apujar una mica el to. Sense dir res més, la noia va guardar el seu exemplar de *El amor en los tiempos del cólera* dins la seva bossa de pell, es va aixecar i va col·locar bé la cadira. Va pagar-li el cafè sol al del bar i va marxar.

El noi es va quedar mirant l'entrada. Semblava confós. Observava aquella porta vermella com si esperés que el seu amor entrés de nou, però no va passar res. Quan ja es va donar per vençut, va parar de mirar la porta i va pagar el seu cafè sol. A continuació, va desar el mòbil i el llibre, va agafar la caçadora de cuir de la cadira i se'n va anar.

Ell va arribar primer a casa. Després de dutxar-se i amb el mateix sentiment d'una hora abans, es va asseure al sofà i va seguir llegint allà on ho havia deixat. Ella també va asseure's al sofà en arribar a casa i va continuar llegint.

Només uns minuts més tard, la noia va tancar el llibre, va alçar la mirada i una llàgrima li va recórrer la galta.

El noi va alçar la mirada, va mirar al costat, va somriure i una llàgrima li va vessar dels seus ulls gris-zinc intensos.

Ella havia estat tota la vida enamorada d'aquell color d'ulls.

Ell sempre ho havia dit, que Gabriel García Márquez era una de les poques persones que li havien arribat al cor, i ella sentia el mateix.

Com pot ser que les paraules d'algú amb qui no hem parlat mai ens facin sentir tantes coses? Com és possible que ens sentim tan còmodes i entesos per una persona a qui no coneixem? A vegades no és la persona en si que t'enamora, sinó el que aquella persona representa per a tu i el que et transmet.

Es va fer de nit, i tots dos, sense voler-ho, van deixar de llegir; es van preparar per anar a dormir i es van ficar dins el llit. Tant ell com ella es van quedar mirant fixament el sostre de la seva habitació, patint insomni provocat pels seus pensaments. Pensaven en la companyia que anhelaven, creien que se sentirien sols tota la vida, i que aquell amor en el qual somiaven seria sempre una fantasia. Somiaven en una persona que els entengués, algú capaç de sentir allò que ells sentien.

El que cap dels dos no sabia era que estaven somiant l'un en l'altra.

Helena Villares Vila
3r de Secundària

Déu ens deu?

Diu que Déu és a tot arreu, que tot ho veu.
 Però és veritat això, Déu?
 Però, quin Déu?, el meu o el seu?
 El vostre o el seu?
 Ets a tot arreu, Déu? Em veus?

Totes les guerres, la fam i les tragèdies,
 són vistes per vostè?
 L'ull immens de ciclop insomne,
 creu que el veu?

Aquest ésser poderós que tots al cap i a la fi admirem,
 ho permet?
 Permet el punyal ensangonat de l'assassí?
 Suporta veure com m'estampa contra la paret?,
 sentir els meus plors i la meva por?
 No pren la iniciativa, l'eternitat impertorbable?
 Veu les injustícies i no s'espanta.

Veu l'aranya teixint el fil de seda per a la presa.
 La formiga, a la recerca de l'aliment.

Però també, a mi em mira?
 Quan em miro nua davant del mirall?
 Quan em pentino?
 Quan m'emprovo les sabates d'amagat?

Quan vull matar?
 Quan m'avergonyeixo?
 Vaig perdre la virginitat sota la mirada de Déu.
 El delinqüent més gran.

Martina Cecília Nordberg Manchado
 4t de Secundària

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

La casa encantada

Hi havia una vegada una rateta que es deia Júlia i un esquirol que es deia Joan. Un dia van anar al bosc a fer una excursió i també a collir castanyes. I la rateta Júlia va veure un camí que no havien vist mai i es van endinsar per allà. I van veure una caseta de fusta molt bonica i van entrar. De sobte, la casa es va tornar dolenta i van voler sortir d'aquella casa perquè també havien vist uns dimonis que se'ls volien menjar i no podien sortir perquè estava tancada amb clau. Després, amb un cop de vent es va obrir i van poder sortir, i quan van sortir la casa es va tornar bona i van desaparèixer els dimonis. I conte trobat, conte escapat.

Anna Sambola Arrabal
1r de Primària

Els somnis es poden fer realitat

Hi havia una vegada una nena que el seu somni era ser una gran pianista. Els nens i nenes de l'escola deien que era impossible que un somni es fes realitat. Un dia, el pare la va veure a la vora de la finestra i li va dir que si el seu somni era ser una gran pianista, que havia de lluitar per aconseguir-ho, i no importa el que diguin els altres. Al cap d'uns anys, la nena ja feia 5è de primària i el piano el tocava molt millor. Van passar anys i més anys fins que la nena va ser adulta i el seu somni s'havia fet realitat! Tothom la convidava arreu del món i els que se'n reien, s'han hagut de plànyer molt.

Emma Griell Roure
2n de Primària

Un tracte ben tractat

Fa dies, setmanes, anys o potser cicles, sí, cicles, tothom sap que el Sol estava al cel feliç com en un paradís. Però un dia va arribar al poble un gran Núvol que va pujar i pujar fins arribar on descansa el Sol. I la gent ja no sabia què fer, només que mirar per la finestra per veure com les gotes queien i com el Sol no despertava. Els nens no podien anar a l'escola, els adults no anaven a treballar, no se sentien els animallets del bosc; ja no es feia res, menys a casa. Les botigues tancaven perquè no vindria la gent ni en somnis. I, si no hi ha botigues, no hi ha roba, i sense roba la gent va despullada!!! Tothom estava desesperat!!! Fins que l'alcalde Jerri va dir:

-Ja està bé, això no pot seguir així. Enviarem els 10 més valents del poble a demanar al Sol que torni!

D'aquesta manera 10 persones van anar a suplicar al Sol. El Sol va sentir el que estaven fent. Amb totes les forces que tenia van aconseguir apartar el Núvol!!! La gent no podia ser més feliç. I el Núvol i el Sol van fer un tracte:

-Jo, el Sol, estaré aquí i una vegada al mes faràs que ploqui 1h i sense pluja estaràs 1/2h, què et sembla? D'acord?

-D'acord. Però algun mes vindré 2 cops.

-Sí, em sembla bé. Adéu, amic.

-Adéu.-

I aquesta és la història, perquè us feu una idea de quins grans amics deuen ser ara. I ara, la part més trista: mig món diu que sí i mig món diu que no, i aneu a saber qui té raó. I si el conte t'ha agradat, dóna'l per ben escoltat.

Marta Ramos Baiget
3r de Primària

L'alegria de l'àvia

No fa gaire, la Marta, una nena de cabells negres com la nit, ulls blaus com les onades del mar i una imaginació immensa, estava a casa dibuixant. Ella, però, tenia un secret: feia poc havia descobert un llac on podia pescar emocions. Per què li servien tots aquells sentiments?

Com tots els dissabtes, la Marta va anar a casa dels avis. Va veure que l'àvia estava molt ensopida i li va preguntar a l'avi què li passava. L'avi va contestar que no ho sabia, que portava tot el dia així. La Marta no s'ho va pensar dues vegades i va creuar l'aroma del mar i la pluja de lletres fins arribar al llac de les emocions, va pescar l'alegria i la va posar al caçapapallones i va tornar. Va entrar per la porta esbufegant i aprofitant l'hora de l'aperitiu, va barrejar unes olivetes amb l'alegria i va animar l'àvia a tastar-ho. Poc a poc, se li va anar dibuixant un somriure al rostre.

I com els avis desconeixen el secret, van pensar que eren les visites de la nena el que els omplia de felicitat. I si aquest conte t'ha agradat, és segur que tens un avi al teu costat!

Carla Peña Jiménez
4t de Primària

La Lina

Hola, em dic Lina i tinc 12 anys, però encara recordo aquella aventura que vaig tenir als 10 anys. Estava a casa estudiant i, de cop, la meva mare va obrir la porta de bat a bat i va entrar corrents. Va començar a dir coses rares que quan les deia, no s'entenia de tan ràpid que ho deia. Finalment, vaig aconseguir entendre: -“vine, ràpid, corre!”- Al cotxe no va dir ni piu, directament no responia a les meves preguntes –això era una cosa que mai havia fet-. Vaig veure que s'aturava davant de l'hospital, al baixar vam entrar corrents, i jo no sabia qui era la persona que estava a l'hospital. A l'arribar a recepció, vaig veure com la meva mare parlava amb la dona que hi havia a recepció. Va donar-li una targeta a la meva mare i vam pujar a l'ascensor. Va picar el número 5 i vam pujar i pujar molt ràpid ja que l'ascensor anava molt de pressa. A l'arribar, vam entrar a l'habitació 133, on vaig veure la meva àvia estirada al llit. Em va agafar la mà i em va posar un collaret blau amb una perla al mig, i em va dir que amb allò podia veure els morts que jo estimava. Després, la meva mare em va dir que havíem de marxar. Dins del cotxe, la meva mare anava plorant i sanglotant. Quan vam arribar a casa, em vaig estirar al llit i, quan creia que arrancava a plorar, la perla va començar a brillar, i davant meu van aparèixer unes escales que semblaven fetes de núvols i, efectivament, eren fetes de núvols. Les vaig pujar, eren llarguíssimes, vaig tardar 2 hores 32 minuts i 51 segons de rellotge. Quan vaig arribar a dalt vaig veure que era un lloc blau, vaig anar caminant endavant, estava ple de persones. Finalment, vaig veure la meva àvia, vaig sentir una sensació rara, però era tan forta que vaig arrencar a plorar. Vaig tirar-me a sobre la meva àvia, va ser l'abraçada més gran de la meva vida, que jo recordi. Em va explicar que estava al cel i que gràcies al collaret podia anar a visitar-la quan volgués. Després, em va dir que anés a casa perquè ja era hora de dinar. Al tornar, la mare em va dir que anés a dinar. Mentre dinàvem em va preguntar què havia estat fent, i jo li vaig contestar: Eh...mmm... estudiant!- vaig respondre.

Helena Moranta Durà
5è de Primària

Per què jo?

Allà estava, tirada al terra entre grans pedres, envoltada de pols i desesperació; no vaig poder fer res. Tornava cap a casa i aquell artefacte li va caure a sobre, vaig córrer cap allà, però era massa tard. Em vaig ajupir davant d'ella, les llàgrimes em corrien per les galtes, li vaig agafar la mà i la vaig mirar atentament però, ja no hi era, havia mort. Em vaig girar cap al que abans era una porta però ara només es podien veure persones corrents, i jo envoltada de pedres. No sabia què fer, les cames em tremolaven i la resplendor del sol m'il·luminava la cara. Vaig alçar les mans i vaig cridar: -“per què?, per què jo?”-. La gent corria cap a l'horitzó, envoltada de pols, els nens ploraven i la gent ferida no es podia moure. Però, va arribar un home, va sortir d'entre les runes amb els braços oberts i corrent cap a mi, i va començar a cridar: “-Ahmed, Ahmed, Ahmed, era el meu pare!!! Quan els núvols blancs van tapar el sol i la resplendor de la seva cara va desaparèixer, un somriure gegant em va créixer a la cara, vaig començar a córrer com si no tingués lloc on anar i vaig saltar a sobre d'ell, em va abraçar molt fort i em vaig netejar les poques llàgrimes que em quedaven. Quan li vaig explicar el què havia passat, va caure rendit a terra, es mirava les mans com si fos un somni però no, no ho era. Em va dir que el portés cap a ella, quan vam arribar jo no la podia mirar, recordava els seus ulls blaus i els bonics moments que vam passar junts. Ell li va donar un petó a la galta, va agafar el seu cabell i el va olorar, provocant que li caigués una llàgrima; havia perdut la seva dona. Vam començar a seguir la gent, allunyant-nos cada vegada més d'ella, la persona que ens havia cuidat. A partir d'aquell dia vam emprendre un viatge sense fi, però el mateix que ens portaria a la felicitat. No puc fer res, però segueixo pensant... Per què jo? Per què ella? Per què nosaltres?

Óscar Nagl Hernández
6è de Primària

Cartes

Londres, 29 de juliol del 1914.

Estimada Anne,

Tinc notícies!!! La Mary es casa! Te'n recordes d'aquell noi ros i pigat que va veure la Mary l'estiu passat mentre estàvem a la platja? Doncs la Mary i el John (es diu John) es casen! Ens ho van dir ahir. Al meu pare no li fa gaire gràcia que la filla del capità es casi amb un recluta de la marina, en canvi, la Mary està radiant i la meva mare s'està tornant boja amb tots els preparatius. M'han dit que nosaltres dues podem portar la cua del vestit! Podríem portar dos vestits conjuntats. Ja els veuràs quan ens reunim les dues famílies a l'agost. Jo en tinc moltes ganes. Sempre m'ho passo genial quan tots els cosins estem junts. L'any passat va ser tota una festa. Les rialles, els balls, quan vam tirar el Cedric a l'aigua i el pobre es va haver de canviar de roba... Aquests records mai s'obliden. Aquell pastís pecaminós de xocolata que va fer la teva mare pel nostre aniversari... Quina llàstima que jo hagi nascut el 5 d'agost del 1902 i tu el 5 d'agost però del 1901! Si jo hagués nascut un any després tindriem la mateixa edat. M'agradaria que les dues visquéssim a prop. Londres i París són tan lluny... Aquí sempre plou, ja ho saps. No puc esperar, vull veure't ja!

Fins d'aquí poc,

Lucy.

París, 10 d'agost del 1914.

Estimada Lucy,

Hi ha moltes coses que et vull explicar. Necessito treure-les de dins el meu cor perquè el van perforant de mica en mica. No ens vam arribar a veure i crec que passaran molts mesos perquè això succeeixi. Saps, les guerres duren molt. El primer que t'haig d'explicar és molt dur per a mi. Suposo que a tu també t'està passant ja que el teu pare també el deuen haver reclutat com al meu. Però encara que no fos obligatori hi anirien de totes maneres. Tenen un deure massa gran amb el seu país. Però a més, el Cedric també s'hi vol allistar i és molt dur veure com el teu germà es prepara per anar cap a una batalla disposat a fer el que calgui. És dur imaginar-te'l ferit o sofrint. A més, ell és tan jove... Quan penso en tot això se'm gela la sang i sento un pes infinit en el meu cor. Intento no pensar-hi però és inútil,

Amb amor,

Anne.

Londres, 23 d'agost del 1914.

Estimada Anne,

El que t'explicaré en aquesta tarda és, és... És tan horrible que no sé ni com descriure-ho. Ja deus saber-ho gairebé tot sobre la Massacre de Tamines. Però he dit GAIREBÉ tot. Segurament sabràs que els alemanys van afusellar 384 persones a Bèlgica i que la majoria eren civils. Doncs, com acabo de dir, LA MAJORIA eren civils però no tots. Allà també hi havia alguns membres de la marina, esperant la reparació del seu vaixell, entre ells el meu pare. Sempre havia volgut anar a Bèlgica. Si més no, la seva vida va acabar en un lloc que li agradava i, a més a més, va morir amb honor. Sacrificant-se per salvar la vida dels seus homes. En saber-ho, jo no podia pensar en res, només en què potser no era veritat, potser s'havien confós o era un dels tants malsons que tenia a les nits. Sentia que el món no podia seguir girant, que el meu món s'havia aturat en aquell instant. Però el temps segueix i el meu pare ja no tornarà. Una petita part d'ell va arribar en forma de quatre cartes que el meu pare havia escrit en arribar a Bèlgica, una per a cada una. La meva era breu. Deia així:

Estimada Lucy,

Com et trobo a faltar. Però ben aviat ens tornarem a veure, reina meva. Bèlgica és preciós i m'agradaria que estiguessis amb mi.

Fins d'aquí poc.

Papa.

Ara sempre guardo aquesta carta a la meva butxaca. Per sort, en John sí que es va poder salvar. Tres setmanes després de la mort del pare va venir per casar-se amb la Mary perquè no volien esperar més. I així va ser. Va ser una boda senzilla, molt diferent de la que tots ens havíem imaginat. Cada moment podia ser l'últim.

Espero amb ànsia la teva propera carta.

Molts petons,

Lucy.

SANT JORDI 17

París, 6 de febrer del 1915.

Estimada Lucy,

Sento no haver-te pogut escriure abans. Ja sé que sis mesos és molt de temps, però aquí tot és molt difícil. Sento moltíssim allò del teu pare. La teva carta està mullada per les meves llàgrimes. Tota la família es va entristir i jo me'n recordava moltíssim de tu. M'hagués agradat ser al teu costat. L'ansia de la possibilitat que al meu pare li passi alguna cosa no em deixa ni un moment. Aquí ens hem acostumat a aquesta cruel realitat; guerra, guerra i més guerra. Cada dia tinc més por d'obrir el correu o de llegir la llista de persones caigudes en batalla del diari. Els alemanys s'acosten i cada dia són més a prop. Sentim el soroll de les bombes dia i nit. Ens ajudem els uns als altres per superar aquest infern. A més, ara el Cedric ja no és a casa. El meu germà, el meu germà... ja en tenia suficient amb la marxa del pare i ara el Cedric també. La meva mare és una lluitadora i es dedica a ajudar a l'hospital, també jo hi vaig tant com puc i ajudo els nens que ja no tenen família ni casa. El millor moment del dia és quan em dediquen un dels seus somriures. Però les meves esperances van disminuint com la llum del Sol quan comença a ploure. Però com a les tempestes, el Sol també torna a sortir. I brillant amb més força.

Records,

Anne.

Londres, 11 de novembre del 1918.

Estimada Anne,

Avui ens ha arribat el diari que deia que la batalla al Front Oriental havia arribat a la seva fi. Jo m'he posat molt contenta però d'altra banda pensava en totes les vides que han acabat allà, totes les famílies que s'han trencat, tot el sofriment i tot l'heroisme que hi ha hagut. Però ja no es podia esperar més, així que vaig haver de fer alguna cosa perquè la situació millorés. Ja tinc setze anys i vaig decidir fundar una associació pels necessitats de la guerra amb totes les noies del meu poble que volien ajudar. Recollim diners per comprar medicines, menjar, roba i moltes altres coses. També ajudem les famílies que han perdut familiars. Ahir mateix vaig anar a visitar una senyora que havia perdut el seu fill i marit a la guerra. Vaig estar parlant amb ella i la veritat és que es va recuperar una mica, vam parlar de tot i després jo també em sentia millor. M'agradaria enviar-te moltes de les coses que recollim perquè sé que a França el menjar és molt escàs amb la guerra. Espero que tot això acabi ben aviat.

Amb esperança,

Lucy.

SANT JORDI 17

París, 11 de novembre del 1918.

Estimadíssima Lucy,

De veritat que encara no m'ho crec. És de veritat o és un somni? De veritat la guerra ha acabat? Doncs sí!!! I no saps l'alegria que m'envaeix en aquests moments. El meu cor bateja a mil per hora i sembla que exploti. No puc parar de somriure, de riure, de cantar, de ballar i de plorar. Ploro d'alegria però a vegades també per totes les persones que ja no hi són. I encara no em faig la idea que ja no hi haurà més matances, que ja no hauré de tenir por en llegir el diari o obrir el correu, que el Cedric tornarà a ser al meu costat i d'un milió de coses més. Puc escriure molt més sobre aquesta immensa alegria com un oceà que sembla estendre's sense final. Però tot això no ho puc expressar amb paraules. Només volia dir-te gràcies. Gràcies per ajudar-me durant tot aquest temps Lucy.

Espero amb ànsia la vostra visita per Nadal, per fi, on tornaran a haver-hi rialles i cants. On recordarem moments feliços i on viurem el present.

Amb infinita alegria,

Anne.

Raquel Trull Báguena
1r de Secundària

Alzheimer

T'escric ara que sé qui sóc,
que sé qui ets,
ara que sé quants fills tenim,
que sé on vivim,
sé a quin any som.

Només et volia donar les gràcies.
Gràcies per posar paperets a totes les portes perquè no
confongui la cuina amb el bany,
gràcies per quan aconsegueixes que acabem rient després
de posar-me les sabates sense els mitjons,
gràcies per quan intentes continuar la conversa encara que
saps que em perdo a cada frase,
gràcies per quan t'apropes dissimuladament i em
murmures el nom d'un dels nostres néts,
gràcies per això i per moltes coses més.

Perquè el teu record és el meu oblit.
Perquè no vull veure't plorant a la nit dient-me que em
trobes a faltar.
Perquè tinc por que en un d'aquests viatges d'anada i
tornada ja no pugui tornar.
Perquè tinc por que demà no sigui capaç de dir-te que
t'estimo.

Elena González Hernández
2n de Secundària

La ploma

Ha caigut una plometa
 de l'ala d'una merla blava.
 Ara necessitarà el vent,
 la ploma de seda atzurada.
 Vent, porta'm al Cap de Creus,
 porta'm a casa,
 que no vull volar sola,
 sense rumb i capgirada.
 Una ploma vola sola,
 amb les aromes de l'aire,
 inquieta vola la ploma
 buscant sa merla estimada.
 Vent, porta'm a l'Empordà,
 porta'm a casa,
 que tinc por de la pluja
 i de la calamarsa.
 Quan bufa un vent valent
 al que diuen Tramuntana
 dansa com ballarina
 lleugera i arrissada.
 Vent, porta'm al Cap de Creus,
 porta'm a casa,
 que sóc trencadissa i fràgil
 i de seda delicada.
 Amb una brisa tranquil·la
 i la llum de matinada,
 com un esquinçall de cel,
 arribà a prop de França.
 A baix, als penya-segats,
 descansa la merla blava,
 que veu passar fugaç la ploma
 mentre el sol la il·luminava.

Chiara Rondelli Barranco
 3r de Secundària

La puerta a ninguna parte

Estaba sentada delante de esa gran e imponente puerta dorada, con una fría botella en la mano. Era la misma puerta que veía cada vez que se dirigía al trabajo. Cada lunes, martes y jueves. Cada vez que cruzaba esa calle pasaba por delante de esa puerta. ¿Cuántas veces había deseado abrirla? Ya había perdido la cuenta. Pero esta vez era diferente.

Esa puerta, rodeada de un halo de misterio, la intrigaba y la atraía de manera irremediable. Con el tiempo, lo que en un principio catalogó como un leve interés por esa magnífica puerta, se había vuelto una flagrante y desmesurada obsesión. Era incapaz de pensar en otra cosa que no fuera en los misterios que se escondían tras la puerta. La idea de abrirla la atormentaba día y noche. Aún recordaba la primera vez que la vio, y no sabía decir si fue una suerte o una desgracia haberla visto... Ese día iba caminando con prisa, como siempre. Esa mañana iba tarde, ya no recuerda siquiera el porqué de su tardanza. Quizás se le había derramado el café encima, otra vez. O quizás se había quedado dormida. O tal vez ese maldito despertador se había vuelto a estropear esa mañana, ¿qué más da?

El caso es que iba corriendo por la calle, con la esperanza de que su jefe no la riñera por llegar tarde por tercera vez esa semana.

Mientras pasaba por esa calle, se abrió de repente su maletín y todos los papeles volaron ante su sorprendida mirada. Con tanta rapidez como le fue posible, recogió los papeles, cuando notó que faltaba su proyecto, el que tenía planeado presentar hoy.

Desesperada, miró a ambos lados con la esperanza de no haberlo perdido. Cuando se giró a la derecha, ya casi resignada, divisó el papel. El viento lo había empujado hasta la puerta.

Se quedó maravillada ante el poder que parecía desprender aquella puerta. La tentación de abrirla era inmensa, pero llegaba tarde, demasiado. Cogió el papel y empezó a correr hacia el trabajo.

Ahora se encuentra otra vez allí, sentada delante de esa maldita puerta.

“Lo sentimos señorita. Está usted despedida”.

Esas palabras no paran de repetirse en su cabeza. Una y otra vez. Despedida. Da otro trago a la botella que tiene en la mano y ve que es el último, que ya no queda más.

Coge la botella y la tira con fuerza hacia la puerta, esa maldita puerta. Como si así fuera a cambiar algo.

El sonido del vidrio rompiéndose sorprende a un pobre anciano que cruzaba la calle en ese momento. La puerta sigue exactamente igual, inmutable.

Parece que se burle de ella. Ya no tiene razones para cruzar por esa calle. Ya no tiene razones para quedarse mirando una puerta imaginando las maravillas que esconde. Ya no.

Una madre y un niño pequeño pasan a su lado.

-Mamá ¿cuándo volverá papá?- pregunta el niño.
 -Cuando acabe su viaje- responde tranquilamente su madre.
 -¿Por qué se ha ido?- dice el niño, insatisfecho con la respuesta.
 -Por trabajo. Tu aún no lo entiendes, lo entenderás cuando seas mayor.
 -¡Yo ya quiero ser mayor!- dice el niño, mientras se alejan definitivamente.

Vuelve a fijar la mirada en esa puerta y medita sobre lo que ha dicho ese niño, que quiere ser mayor.

-Un lado te hará crecer y otro te hará más pequeña- cita en voz alta. Entonces sonríe, y una grácil carcajada se escapa de entre sus labios, a pesar de lo absurda que es la situación. ¿Cuántas veces habrá leído ese libro? Y sigue deleitándose con sus páginas. Recuerda a su padre que le leía su vieja y desgastada edición de *Alicia en el país de las maravillas*, y también se acuerda de las veces que le repitió esa frase que escribió Lewis Carroll...

Maldita sea.

Quizás sea por el efecto del alcohol o quien sabe por qué, pero súbitamente siente la necesidad de abrir esa puerta, esa puerta que contempla siempre que puede, esa puerta que quizás la llevará al País de las Maravillas o quizás la llevará a ninguna parte.

Sea como sea, ella se levanta y camina hasta la puerta.

Da tres toquitos.

Toc, toc, toc.

No responde nadie.

Alcanza entonces el pomo de la puerta y empuja. Sorprendida, ve que la puerta cede ante su fuerza y se abre lentamente.

Sonríe y da un paso adelante.

Por fin.

Ana Rojas Ribalta
 4t de Secundària

La Lulu no vol anar a la dutxa

Hi havia una vegada una nena que es deia Lulu. Estava molt bruta però ella no volia anar a la dutxa. La seva mare li va dir que es quedés a la paret. Ella es va escapar i es va posar la colònia de la mare. La colònia de la mare feia una mica de pudor. La mare va entrar i va dir:

- Què fas?
- M'he posat la teva colònia.
- No, no, t'has posat antipolls!
- Ai mare, vull anar a la dutxa!

Rita Gauthier Puerto
1r de Primària

L'Àngels i el poble de l'alegria

Fa molt de temps en un poblet hi vivia una nena que es deia Àngels, però li deien la nena de l'alegria perquè li encantava ballar, cantar i fer amics. Era la més amable del poblet.

Un dia, va marxar a un poblet que li faltava l'alegria. L'Àngels va començar a passar per les cases a fer bromes i tothom reia. La gent es va reunir a la plaça del poble perquè el bruixot Wui Hi els havia convocat ja que no li agradaven les bromes. Per això, aquell poblet era tan trist fins que va arribar l'Àngels. El bruixot els deia que l'Àngels havia de marxar, però ningú no hi estava d'acord i van fer una manifestació. El bruixot Wui Hi estava tan enfadat que es va fondre. Des d'aquell dia va ser el poble de l'alegria i els pares de l'Àngels estaven molt contents de la seva filla. Aquell poble, en agraïment, la van anomenar "reina del poble de l'alegria" i "reina de la diversió"!!!

I vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

I vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte ja s'ha acabat.

Núria del Valle Rosell
2n de Primària

El cant de l'oreneta

Hi havia una vegada un rei amb un jardí molt gran i molt bonic. I el que més li agradava era el cant dels ocells. Però un dia va sentir una oreneta que cantava a un arbre a prop del rei. Es va estar escoltant l'oreneta tot el matí, i l'endemà, el rei pensava que l'oreneta encara hi seria... però no, l'oreneta no hi era!

Li va dir a l'inventor Suiram si podia fer-li una oreneta robot i li va dir que sí. Quan la va tenir acabada li va donar, sonava molt bé però el rei deia que no era el mateix. Llavors es va posar malalt, el rei necessitava el cant de l'oreneta per curar-se. I un dia el rei va dir: Oreneta, on ets? Ho va dir cinc cops seguits, i per fi l'oreneta va venir, va començar a cantar com mai havia cantat. El rei es va posar bo. I sabeu què? L'oreneta va tenir una filla i cada matí el rei escoltava el cant de la família de l'oreneta.

Fi.

Màrius Roser Ripoll
3r de Primària

L'Alba i les emocions

L'Alba era una nena molt feliç que li agradava molt l'escola. Tenia un grup d'amigues que sempre s'ajudaven.

Un dia l'Alba va arribar a l'escola i es va trobar en una situació ben estranya: ningú controlava les emocions! Uns nens ploraven, els altres cridaven i d'altres tenien moltíssima vergonya.

L'Alba va decidir anar a buscar les seves amigues. Però les seves amigues tampoc controlaven les emocions. La Irene estava molt avergonyida, l'Abril estava molt trista, plorava desconsoladament, l'Ona, enrabiada, cridava com no l'havia vista mai i per últim, la Lua tenia tanta por que no volia sortir de darrere de la taula. L'Alba va anar una per una perquè li expliquessin què els passava perquè, com ja sabeu, us sentiu millor si expliqueu el que us passa.

Quan li anaven explicant les coses s'anaven recuperant. Quan totes van estar recuperades l'Alba els va demanar que l'ajudessin a tornar a tots els de l'escola a l'estat normal.

El primer que van fer va ser posar missatges positius i després van penjar cartells per tota l'escola per animar-los a tots a explicar els seus sentiments.

En un tres i no res, tothom va començar a explicar els seus sentiments i tots es van recuperar. Des d'aquell dia l'escola va trobar temps per explicar els sentiments. I van estar alegres i amables amb tothom.

Paula Esplugues Ramírez
4t de Primària

Diari d'una nena nascuda a Síria, diari d'una nena nascuda a Barcelona

Diumenge 11 de setembre, Barcelona

Estimat diari, em dic Nora i avui començo a escriure perquè la setmana vinent començo cinquè de primària i estic molt nerviosa. Tinc una germana petita que té quatre anys i es diu Jana. Jo tinc deu anys, els meus pares es diuen Marc i Valèria. M'agrada molt dibuixar; de gran vull ser il·lustradora de llibres.

Diumenge 11 de setembre, Síria

Estimat diari, em dic Clara i avui et començo a escriure perquè... la setmana vinent començo cinquè de primària i tinc por que sigui molt difícil. Jo tinc deu anys i tinc dos germans petits, un de vuit anys i un altre de cinc anys que es diu Pol. M'encanta escriure; de gran vull ser escriptora.

Dilluns 12 de setembre, Barcelona

Avui al col·legi m'ho he passat molt bé. Estic súper contenta, he fet molts amics. M'encanta la meva classe.

Dilluns 12 de setembre, Síria

Avui, al col·legi, ha sigut el millor dia de la meva vida. He fet molts amics i la meva professora és la millor de tot el curs, es diu Laia i és súper simpàtica!

Dimarts 13 de setembre, Barcelona

Diari, t'he de confessar una cosa molt secreta... Em sembla que m'he enamorat! T'explico, es diu Xavi i és que quan somriu em venen papallones a la panxa. És súper guapo i a més és súper simpàtic. Té uns ulls verds que quan els veig m'enamoro!

Dimarts 13 de setembre, Síria

La Clara no escriu en tot el dia...

Dimecres 14 de setembre, Barcelona

Hola diari! Avui t'escric per donar-te les gràcies. Encara que no t'ho sembli m'has ajudat molt aquests dies a començar el nou curs de cinquè.

Dimecres 14 de setembre, Síria

Estimat diari, et demano perdó per no escriure't ahir, però és que m'ha passat una cosa molt rara; ara t'ho explico.

Tot va començar ahir a la tarda quan vaig sentir plorar la meva mare. Vaig baixar corrents a veure què passava i entre llàgrimes em va dir que havíem de marxar de casa. Al principi no entenia res, però més tard vaig entendre que ho deia molt seriosament. Jo també vaig plorar molt però vaig entendre que era la més

gran de dos germans petits i que havia de ser forta. Vaig agafar una motxilla on a dins et vaig posar a tu: el meu diari i el meu llapis de la sort. Li vaig preguntar a la mare què els havíem de dir a tots els germans, jo no sabia molt bé què passava però sí que sabia que no era res de bo. Ara jo estic caminant amb molta més gent, fent una pausa cada dues hores per descansar.

Dijous 15 de setembre, Barcelona

A que no saps què, diari? Avui a les notícies he vist que a Síria hi ha molta gent que està perdent la seva casa. Em fa molta pena tota aquesta gent. Jo no sé com ho superaria! Una cosa més, demà vaig a dormir a casa d'una amiga i segurament no t'escriuré. Adéu.

Dijous 15 de setembre, Síria

Hola, diari. Tota aquella gentada i jo seguim caminant. Dormim cada nit a terra i passem molt de fred. No tenim molt menjar i ja hi ha molta gent malalta, però tota la meua família està bé. Si hagués nascut a un altre lloc...

Divendres 16 de setembre, Barcelona

Hola, diari. Avui al final sí que t'escric perquè s'ha cancel·lat la festa de pijames. És una història molt llarga que pot esperar. Però hi ha una cosa que no pot esperar. Saps la gent que et vaig dir? Doncs es veu que hi ha molta d'aquella gent que ha mort bombardejada. La més petita: una nena de deu anys que es deia Clara. I pensar que si jo hagués nascut a Síria podria haver sigut jo perfectament. Ara entenc la sort que tinc i em sap molt greu.

Sol Torras Casas
5è de Primària

El que no ens poden prendre

Si preguntéssim pels llocs del món, segur que molta gent ens diria que els han pres la casa, la família o inclús la llibertat. Hi hauria persones que ens explicarien com de malament ho han passat. Si parléssim amb els refugiats, segurament ens dirien que els han pres l'esperança, però hi ha una cosa que no ens podran prendre, una cosa que ens pot ajudar a ser feliços en els pitjors moments. És l'últim recurs per poder somriure, és... El món dels somnis i els desitjos.

És una cosa que no es pot controlar,
una cosa que simplement està allà,
un lloc on ens podem transportar,
és l'última esperança de l'ésser humà.

Un món que ens pot ajudar,
en el qual se'ns permet inclús ballar,
és el moment després de sopar,
en el qual diem "És l'hora de somiar".

Quan viatgem a aquest món, podem córrer pels prats encara que estiguem tancats, podem anar a festes i balls encara que siguem pobres i ens ho podem passar bé sense que ningú ens ho impedeixi.

Podem ser el que vulguem,
perquè ens podem transformar,
podem pensar el que farem,
i cada dia podem canviar.

Cada nit i cada dia cantem
la cançó amb què podem salvar
el món injust en què habitem,
per poder-lo anomenar llar.

Cada lluna ens reunirem,
per asseure'ns a pensar
per què contaminem
aigua, terra i mar.

En aquell món ens ajudem,
però no deixem d'imaginar
que si ens despertem,
tot allò s'haurà acabat.

Però no perdem l'esperança que algun dia, quan ens despertem, tots els nostres somnis i desitjos s'hagin fet realitat i hàgim creat el nostre món somiat.

Laura Serrano Capdevila
6è de Primària

 ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

El món

Aquest món m'asfixia.
 Per què ningú no lluita?
 Per què ningú no crida?
 Per què ningú no viu com vol?

Et deixes portar per les sensacions,
 gent que fracassen i no arriben als seus objectius,
 i et diuen què has de fer. Ells no han arribat a res,
 no els facis cas i mirà en què han fallat.

M'agradaria que fóssiu lliures,
 fer el millor, no ser un dictat.
 Coses diferents són les que ens fan vibrar,
 no vulguis ser normal, no ho aconseguiràs.

Sempre has tingut un futur clar,
 un xalet i un gos al costat,
 formar una família
 i tenir diners sempre a mà.

No et fiïs del que diuen,
 no tot és veritat.
 Aquest món només sobreviurà
 si hi ha gent que vulgui canviar.

Ets lliure, ets com ets,
 no canviïs pels altres.
 Un dia podries marcar la distància
 d'un món especial.

La felicitat és fer el que un estima,
 i estimar és el que es fa.
 No somiïs la teva vida,
 viu els teus somnis.

Raül Crespo González
 1r de Secundària

George Solo

Aquesta història passà l'any 5017, en una galàxia molt llunyana. En un planeta anomenat Cerea hi havia un poble que es deia Cedalon; el poble estava ple de persones i robots, i també molts animals de granja com voques, evolles, guillanes i nicolls. Les voques donaven la narc, la tell i la llep; les evolles donaven la narc i la nalla; les guillanes també, la narc i els uos, però la narc dels nicolls era la més saborosa. Era un poble feliç que vivia en harmonia amb la natura, tots s'ajudaven els uns als altres; era el poble ideal.

Fins que un dia va aparèixer un drac d'un altre planeta veí. Aquesta bèstia era molt grossa i de color fosc. Els sorolls que emetia semblaven metàl·lics, no es podia saber si era un ser viu o biònic.

La gent del poble l'anomenava Drac Veider; tothom el temia perquè tots els dies menjava algun dels animals de la granja que tenien, com un golafre, i quan es quedava tip tirava un gas superfastigós que matava les plantes i els arbres de la vora, a vegades el gas podia asfixiar o fins i tot matar una persona.

Es van acabar els nicolls, després les guillanes i les evolles. Els habitants de Cedalon van decidir fer guàrdia per custodiar les voques. Però el Drac Veider tenia molts recursos i va aconseguir també cruspir-se totes les voques.

Els cedalons es van veure perduts i van demanar al rei Jabba que trobés una solució. El rei i els seus assessors, tots amb túniques amb caputxa, van deliberar a la sala del pensament i van acordar que farien un sorteig diari, com els de l'ONCE. Aquest sorteig determinaria quin habitant de Cedalon calmaria la fam de Drac Veider aquell dia.

Així que es van trobar tots per al primer sorteig. El destí va voler que li toqués en primer lloc a la princesa Laie. El rei Jabba es va posar a bavejar sense control. La princesa Laie va anar a trobar el Drac Veider. Aquest aviat va ensumar la seva presa. Quan la volia agafar per endur-se-la a la Cova de la Mort, va aparèixer un cavaller en un bicillum.

A l'esquena portava escrit el nom de George Solo. George Solo va treure la seva espasa de llum i el seu escut i van començar la lluita. Drac Veider l'atacava amb raigs làser vermells, però George els desviava amb el seu escut. Solo va aconseguir ferir la bèstia en una costat, però Veider li va tallar un braç... Quan semblava que tot estava perdut, va aparèixer Xevie que va aconseguir distreure un moment Veider i Solo va aprofitar l'ocasió i va abatre el drac.

Xevie va recollir Laie, que es va posar a córrer per abraçar el seu salvador, en George Solo. Però aquesta és una altra història...

Daniar Serra Santacana
1r de Secundària

Romaní sense olor

Sóc un núvol nòmada
perdut en el firmament;
l'eco d'un passat fosc
en l'abís del temps.

Als caps sóc plors;
a la muntanya, silenci;
al mar, dolça soledat,
i en algunes nits, martiri.

Sóc romaní sense olor,
en la vigília sóc son,
onada solitària
que flueix entre les roques.

Una flor sense primavera
en recordar aquells records,
com una il·lusió trencada
en la innocència d'un infant.

Ammia Cotxarrera Puig
2n de Secundària

Retalls d'una vida a l'Edat Mitjana

7 de gener del 998

(Elionor)

-Elionor! Para de jugar i vine a ajudar-me a fer la sopa!

-Per què? Ara estava a punt de derrotar el bandit Alfons lo Fals!

-Vinga! No diguis més ximpleries i vine a ajudar-me! –me diu- Corre! Ja fas tard!

-D'acord... Adéu, Geòrgia!

I en aquest moment ma mare m'ha ensenyat a fer la sopa. Potser m'ha dit que l'ajudés, però l'he acabada fent jo sola. Des que vaig fer vuit anys que m'insisteix molt a aprendre a escurar, a teixir, a fer les sopes... Que és un avorriment! Però si puc jugar a derrotar lo castell enemic ja m'està bé! I així quan vagi a caçar algun dia me serà més fàcil! Mon pare estarà orgullós.

(Pares)

-Aquesta nena me preocupa, Arnau. Avui m'ha dit que estava derrotant un bandit! Com la podem casar?

-Tranquil·la, Adelaida! Ja se farà gran! Ma germana era igual!

-Però va madurar en algun moment!

-Ja madurarà! No creurà en aquestes ximpleries tota la vida. Si va aprenent les coses que li pertoquen i ningú més ho sap rai... De moment, deixem-la.

10 de gener del 999

(Pare)

-Felicitats!

-Gràcies! Que faig nou anys, ja?

-Sí.

-Visca! Què, papà? Quan anirem a tirar amb arc?

-Tirar amb arc? Qui t'ha dit que aniríem a tirar amb arc?

-Als nou anys es va a tirar amb arc per primera vegada! És la tradició!

-Sí. Però en los xiquets, Elionor.

-No puc venir perquè sóc una xiqueta? –ha preguntat, amb los ulls brillants de llàgrimes.

-No, -he respost firmament.

-Mai?

-No.

I aquest senzill mot ha servit perquè madurés a l'instant, perquè entengués coses que mai havia entès tot i tenir-les a sos nassos.

11 de juny del 1003

Ja ha arribat lo dia. Lo rector avui nos casarà a n'Hug, del poble veí, i a mi, i me n'aniré a viure amb ell. Després de tot lo temps que ma mare m'ha estat ensenyant com fer les tasques, crec que ja estic preparada per a aquest matrimoni. M'agradi o no, los contes de cavallers ja han passat a la història després d'un temps i ja estan oblidats per a la major part de la gent... I, teòricament, per a mi...

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

22 de desembre del 1003

Ja m'he acostumat a la vida de casada: filar, escurar, cuidar les gallines, preparar lo menjar... I, si tot va bé, a l'estiu tindrè lo primer fill. Ara penso sovint en lo que podrà fer que jo, possiblement, mai faré, car no és propi, tal com mon pare m'advertí. I quan penso això lo cor em fa un bot: en aquest món sols hi ha una vida assegurada.

19 de febrer del 1004

Ja fa un temps que he conegut en Guillem, un home amb sang noble però de caràcter humil. Ell era un cavaller de l'exèrcit del comte d'Empúries. M'ha ensenyat a manejar l'arc i l'espasa, en contra de tota previsió. És una cosa que no imaginava que faria a la vida, i per això li estic molt agraïda. Però al mateix moment tinc por: si n'Hug em descobreix, per molt que no és (ni podrà ser) mon festejador, podré ser cremada a la Plaça Major si n'Hug ho vol. I, sabent com és, crec que no mantindria precisament lo secret...

8 de març del 1004

Cada cop ens veiem més, amb en Guillem. Ara ja nos coneixem molt i som molt bons amics. Los dos tenim coses en comú que fan que nos unim més. Tenim, en lo nostre interior, amagat, una part que és diferent de la majoria de persones. I los dos gràcies a ser innocents de xics. El fet de passar molts anys imaginant coses que no se poden fer nos ha fet pensar i ser diferents que la majoria.

23 d'abril del 1004

Avui, quan estàvem parlant en Guillem i jo, ha arribat un home a cavall. Nos cercava. Com que no sabia qui era m'he amagat a darrere d'un roure del bosc on estàvem. M'estava maleint per dins, per no haver pensat a anar encara més amb compte, per vigilar massa poc, quan l'home a cavall ha fet lo moviment que menys m'esperava: ha maleït en Guillem en nom de Déu, ha dit que l'havien descobert i que no acabaria lo dia amb vida. Ha resultat que en Guillem anava desprevingut, sense l'arc, i no ha pogut oposar resistència. Quan ja me l'imaginava cremant i estava preparant l'arc per ajudar-lo ha passat lo fet més inesperat: l'home a cavall ha parat de fingir son aspecte de dur i ha deixat escapar en Guillem, tot i que d'una manera inesperada, amb lo mateix delictes del que se l'acusava, fent-li un petó. En aquell moment els he deixat i he anat a caçar. I quan l'Hug avui ha agraït a Déu lo menjar, millor que altres dies, m'he sentit feliç.

Meritxell Planas Planas
2n de Secundària

Les meves dues passions

Un full blanc durant dies,
idees voltant pel cap,
notes toco amb alegria
i problemes per esbrinar.
Les mates m'han alegrat la vida,
ara tinc de què parlar.

Acords esbojarrats
es transformen en cançons,
les mates ordenades
ens donen mil raons.

Des de Bach en el Barroc.
fins al romàntic Beethoven,
els compositors creaven
i en les muses s'inspiraven.

Meravelloses simfonies,
sonatines i sonates,
les fuses volen soles
en aquest ball de les notes.
Pitàgores amb els triangles
ens desperta l'agudesia,
igual que la proporció àuria
ens ensenya la bellesa.

Pianos, allegros i corxeres
m'ajuden a fer cançons,
diàmetres, radis i fraccions,
tot és un còctel d'emocions,
on comencen, on acaben,
les meves dues passions.

Roger Marcos Morata
3r de Secundària

Pluges lluny de casa

Plou, a fora fa fred i tota la gespa ha quedat molla. Els arbres ballen una dansa compassada i sembla que tot s'hagi amagat. He penjat la meva capelina vermella i xopa al penjador de l'entrada i a sota descansen les meves botes d'aigua, fartes d'esquivar bassals. Sóc dins de casa, i pel finestral del menjador observo el paisatge. Un paisatge tan diferent del que estava acostumada...

No m'agrada pensar que sóc lluny de casa meva. I és que no sóc a la meva ciutat, ni tan sols al meu país. En marxar pensava que tot just començava una nova vida, i no m'equivocava. Recordo que la mare em va abraçar i em va xiuxiuejar una part d'una cançó que sempre cantava, una de Lluís Llach, "Que tinguis sort". En aquell moment ni m'imaginava que es podria enyorar tant el teu origen. Em sento com una oreneta que ha aixecat el vol per sentir-se acollida lluny del seu indret.

Si tanco els ulls recordo aquells Nadals a casa els avis, o els estius al poble de la costa. Em falta aquella tendresa, aquell caliu, aquella comoditat que se sent en estar envoltada pels teus.

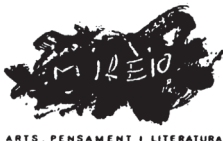
Tinc la guitarra aquí al costat amb la funda mig oberta, sembla estrany però en tocar les cançons que tocava abans sento nostàlgia i alhora se'm dibuixa un mig somriure a la cara. Enyoro aquells dies d'estiu, quan rascàvem les cordes a la platja amb la Júlia i la Miranda, i el cançonero obert a la sorra.

Observo el foc que crema en aquesta habitació, i el veig tan segur d'ell mateix, tan persistent i tan valent, l'envejo. En estar lluny em faig petita i insegura. No tinc ningú que m'animi quan la meva flama minva o quan sóc més cendres que escalfor. Ara ja no hi és, l'àvia, per cosir-me el jersei quan té un petit forat a la màniga, o el pare, per fer aquella sopa que tant m'agrada. Me'n penedeixo, de no haver-ho après a temps, i és que no pensava que algun dia em faltaria. Em ve al cap aquella cançoneta repetitiva que sempre posava el pare les tardes fredes d'hivern, quan la mare llegia les seves novel·les i vosaltres corríeu amagant-vos per la casa amunt i avall. Avui també és una freda tarda d'hivern, però no sento la cançoneta del pare ni veig la mare llegint ni percebo els vostres passos atabalats. Som el foc, la pluja i jo. Quins companys de viatge! La pluja em relaxa, m'ajuda a reflexionar i a ordenar els pensaments i idees que es passen pel meu cap sense cap destí concret.

No sabeu les ganes que tinc de tornar i veure com heu canviat i crescut. Veure què se n'ha fet d'aquells dos intrèpids que sempre buscaven aventures anessin on anessin. Saber com estan els pares i els avis, si han envellit o es conserven tan bé com fins els últims anys. Si el pare i el tiet continuen fent les mateixes bromes o si l'àvia continua cantant les mateixes cançons. Vull tornar a aquells carrers amb gent atrafegada amunt i avall, vull que se'm tornin a enganxar aquelles cançons que sentia a les estacions de metro, vull seure al cap de taula els dinars de diumenge, vull tornar a riure amb els amics de sempre, però sobretot, vull tornar a casa.

Us estima, la vostra germana gran.

Elna Llàcer Candell
3r de Secundària

“Mors subita”

Recordes aquelles nits de plata?
Quan la lluna brillava gloriosa,
el vent xiuxiuejava a l'orella
i l'univers sencer era el vostre còmplice.

Quan la tènue llum de les estrelles,
tan suau com el batre d'ales d'una nimfa,
besava els seus llavis de pètals de rosa
i acaronava la seva pell de marfil.

Recordes aquells moments de gosadia?
Quan els teus dits tremolosos
unien les pigues que esquitxaven el seu rostre
i dibuixaven les més belles constel·lacions.

I ara, què et queda?
Aquelles nits que t'enlluernaven,
aquelles nits de solitud compartida,
ja no són més que un record borrós.

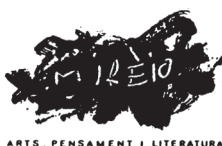
Ara, els seus dits d'aspecte fràgil
esborren amb genuïna delicadesa
l'últim rastre de pols de neu
sobre la taula d'eben tarós.

Dels seus llavis de roses roges
ja no queden més que pètals pansits,
dels seus ulls ha fugit la vida
i una ombra porpra els escorta constantment.

Veus com es panseix,
com la mala vida
s'emporta part de la seva ànima cada minut que passa
i no fas res per evitar-ho.

Perquè aleshores recordes
totes les nits a la recerca d'una felicitat il·lusòria,
totes aquelles memòries difuses
i esperes que tornin tot i que ja jauen mortes.

Leila Mahfoud Khaouly
4t de Secundària

“Deixa que el mar s’emporti la sorra que no vam fer volar aquell dia”

Tornava a caminar per l’avinguda de Morningside amb un jersei tirat per les espatlles, xop per la pluja, abrigant-me metafòricament. Amb les mànigues arromangades de forma absurda, el vent corretejava entre els meus cabells fent que m’hagués d’anar apartant algun floc de la cara.

Murmurejava aquella cançó de James Bay, fent aquell moment una mica més comprensible, encara que no sabia si en tenia ganes. Portava el ritme de la cançó amb el meu dit polze xocant el del mig.

M’agradaven aquells grisos, aquell ambient, aquella sincronia dins el caos de Nova York, aquelles intenses imatges que, com a petites bombolles dins la immensitat de la ciutat, t’arrencaven un somriure.

El dia tan gris accentuava la buidor habitual d’aquelles hores a Morningside. Era el que m’agradava. Havia sortit per perdre’m. Per perdre’m entre el present i el passat, per perdre’m entre el meu pensament i aquell lloc, per perdre’m entre tu i jo, per perdre’m entre les gotes.

Mordaçment utilitzava com a refugi allò que m’havia apartat de tu: la indecisió.

Em vaig aturar i mirant al cel, mentre aquelles gotes relliscaven pel meu front, vaig envejar la pluja. Era la mateixa pluja que en el seu dia havia pogut relliscar per la teva pell, la pluja que havia pogut estar més a prop d’on les meves mans van poder estar mai.

Vaig envejar el vent, a qui havies deixat ondular pels teus cabells mentre t’evocava a cau d’orella records que no eren meus.

Envejava les nits, les nits que a l’abric dels teus llençols t’abraçaven i et feien somiar.

Envejava l’amor, l’amor que t’havia fet sentir tot allò que jo no vaig poder.

M’enfonsava, veia com relliscaves entre els meus dits i et sentia morir un dia més. Perquè tot el que havia fet, des del teu darrer somriure, era plorar sota el meu.

La frase de Gabriel García Márquez sobre l’estranyesa de trobar a faltar algú que s’asseu al teu costat em colpejava una i una altra vegada. Ara sé amb plena certesa que ja mai més et podré tenir.

SANT JORDI 17

És difícil per a mi dir que envejava la forma com eres feliç sense mi.

És difícil dir, envejava la forma com eres feliç sense mi.

És difícil dir, envejava com eres feliç sense mi.

És difícil dir, envejava com eres feliç.

És difícil dir, envejava com eres.

“La peor forma de extrañar a alguien es estar sentado a su lado y saber que nunca lo podrás tener”

Gabriel García Márquez

Gerard Fumadó Picanyol
4t de Secundària

La tempesta en una nit calmada

Enmig d'un mar calimós
 aixeca el vol una garsa,
 i, sota la calamarsa,
 comença el seu viatge fosc.
 Plomes negres, fi tenebrós,
 el mal que per dins l'abrasa,
 ales de ferro d'espasa
 i el cor dins una gàbia,
 contenint la seva ràbia
 que la destrueix mentre l'abraça.

En el món que ara reposa
 ofegat en premonició,
 arriba la destrucció
 que la garsa, bel·licosa,
 amaga al seu interior.
 Ennuegada per sirenes
 la ciutat sotmesa en penes.
 Instants de mort, de terror,
 i el que abans era l'amor
 soterrat en runes fredes.

Clamen ciutats enrunades:
 "morin les mans enguantades".

Gemma Freixas Anguera
 1r de Batxillerat

De quan l'ànima d'Anquèlbar ascendí

I, en pau, l'ànima sortí de l'ermità. Després d'una llarga vida terrenal, l'ànima ascendí cap a un lloc desconegut. L'ermità veié un gran portal amb una persona fumant a fora, i s'hi dirigí. “Perdoni”, començà l'ermità. L'home que l'esperava el tallà. “Anquèlbar! Si n'hem arribat a sentir a parlar de tu. Aquí t'esperàvem ansiosos. Benvingut a la teva nova casa: l'Infern!” L'home obrí el portal i veié una ciutat una mica fosca, bruta, plena de gent amunt i avall. “Tindràs una feina estable en uns camps, no et preocupis.” Anquèlbar no se'n sabia avenir: d'una banda, el fet que ja el coneguessin, i, per l'altra, el fet que anava a parar a l'Infern. Ell, que havia dut una vida cristiana i havia difós la paraula de Déu! Però no es resignà, ja que veié la possibilitat de seguir la tasca que havia fet en vida: reformar i millorar la societat per inculcar uns valors en què creia fermament.

L'home, amb qui va acabar parlant sovint, l'acompanyà fins a casa seva, prop dels camps on treballaria. Hores després, ja s'incorporava a la feina en un curt torn de quinze hores amb ben pocs descansos. Reposà d'amagat, i lluny veié un rètol que llegia “Lucifer t'observa! No paris!”. A Anquèlbar li repugnà aquest trist missatge de la societat i pensà que qui havia fet el cartell tenia poques habilitats publicitàries. Dies més tard, en tornar a veure l'home que l'havia esperat, li va deixar anar la seva ira: “No es pot viure en un món on ens trobem sota vigilància massiva per part d'una elit poderosa. Potser no hem dut una vida prou bona, però se'ns ha de tractar igual, com a humans que som. No es pot treballar una quantitat d'hores inhumanes!”. L'home li assegurà que era un bon amic de Lucifer i podria parlar amb ell al cap d'uns dies per parlar-li d'això. I així es va fer. La trobada fou en un edifici on residia Lucifer, que resultà que era un home normal i corrent. Anquèlbar li va transmetre les seves idees, i Lucifer entrà en raó: el que passava no era compatible amb les qualitats humanes. Agraí el missatge que Anquèlbar li havia dut i ordenà que les hores de treball fossin reduïdes, i prengué mesures per augmentar la qualitat de vida de la zona, de la qual cosa les ànimes que habitaven l'Infern s'alegraren molt. Com a senyal d'agraïment, Lucifer aconseguí també un lloc per a Anquèlbar al Purgatori, una localitat uns quilòmetres més enllà.

Uns dies després, arribà al Purgatori, però aquest cop no el va rebre ningú. Va veure un rètol: “Purgatori, cruïlla de camins”. Entrà a la ciutat, la deixadesa i pudor de la qual havien esguerrat la bellesa dels edificis. S'hi respirava aire de revolució: gent al carrer, agrupant-se davant d'un edifici que recordava un jutjat. La gent estava descontenta. “Porto anys aquí, anys!, esperant que algú em digui alguna cosa” cridava un. “Fill, vés-t'hi acostumat, que aquí vaig agafar jo el tiquet fa un parell de segles i encara espero judici. I com acabi anant a l'Infern... Ja se sap, que Lucifer ens vigilarà!”. I causà un gran rebombori.

Anquèlbar els calmà: “Vinc de l'Infern, i ara és un lloc millor. Què passa aquí, no us atenen? Agrupem-nos, fem soroll, toquem els nassos de les autoritats d'aquí i hi hauran de fer quelcom!”. I així ho van fer. Dies més tard, una dona sortí de l'edifici davant el qual es manifestaven. “Perdoneu, però ja se sap: és burocràcia,

i la cosa va lenta. Ja ens afanyem ja, però la feina se'ns acumula!" Anquèlbar saltà, cridant: "Mentiders! No sabem què passa allà dins, i segur que esteu fent el ronso! Vinc de l'Infern, Llucifer em té respecte, i segur que troba un espai per a vosaltres si no actueu amb bona voluntat!". I en sentir aquesta última frase, tothom es va arromangar les mànigues i en menys d'un dia tothom ja tenia destí. Quan van avisar Anquèlbar per saber on aniria, li van donar les gràcies per fer-los veure que no s'ha de perdre el temps, i que cal actuar amb bona voluntat amb altri. A causa d'això, el van enviar a Paradís.

Curiosament, a Paradís tampoc no el va rebre ningú, entrà per les grans portes i Anquèlbar veié una llarga processó i un mar de llàgrimes. Banderes onejant a mig pal, tothom vestit de dol. Anquèlbar s'atansà i veié un cotxe fúnebre amb un home vell i barbut dins un taüt. "Què passa?", demanà. Li respongueren que Déu havia mort, que l'havia mort un home bigotut, boig i cridaner.

Anquèlbar quedà xocat, havia mort la persona a qui havia dedicat la seva vida. Es veié amb més ganes de difondre el missatge que aquesta bella persona havia dut a la Terra. "I ara què, companys?", preguntà. "Oh, res. Eleccions per exercir el càrrec, com sempre.", li contestà una dona.

Un altre fet el va descol·locar uns dies més tard. Es procedí amb l'obertura del testament de Déu. Anquèlbar fou cridat, i se l'avisà que Déu havia deixat escrit que era el millor candidat per exercir el càrrec. Assegurava que l'havia observat mentre vivia – i també en el seu periple per Infern i Purgatori–, i que la seva feina havia estat lloable, i que era l'única persona capaç de tirar endavant el càrrec reeixidament. Les eleccions van avalar la voluntat final de Déu, i Anquèlbar fou escollit nou Déu.

Seguint amb la seva línia habitual, Anquèlbar proposà un pla de reformes que propugnava ajudar a tothom, tant viu com mort. Estengué la mà als desfavorits, donant ajut per molt que no creguessin en la seva figura. La seva manera de fer va donar fruit, i la humanitat visqué un període on era imparabile. Veient això, Anquèlbar decidí que la seva tasca com a Déu ja havia estat feta, i abdicà. El poble no se'n sorprengué gaire, ja que corrien rumors que havia fet quelcom similar en vida. Es convocaren noves eleccions, i el càrrec seguí. Una dona, afable i sempre amb un somriure dibuixat al seu rostre, el tirà endavant.

Pel que fa a Anquèlbar, es retirà i pensà què més podia fer per seguir reformant i canviant la societat. Escrigué diversos llibres, un dels quals mentre meditava en un petit puig prop de la costa. I, un dia, com per il·luminació de Déu, se li acudí què fer: tornar a néixer. Què millor que una nova vida fent reformes des de terra ferma.

"Fort!", cridà Evast. "Ja surt", cridà el metge. Aloma somreia, plorant de joia. Havia nascut Blanquerna.

Ton Creus Costa
1r de Batxillerat

Hivern

Tanco els ulls.
I busco les paraules
a les palpentos

Dins el bosc que m'ha vist créixer
cerco el peu d'un arbre on reposar;
provo mirar el cel:
collir una paraula a l'aire!
Dels mateixos núvols!

La tardor despulla els arbres;
als que deambulen pel bosc sense rumb
als que cerquen debades, en alguns moments,
respostes a l'enigma
del teu pensament

El meu rostre s'emmiralla
en les aigües calmoses
de la llacuna atemporal.
I de tant en tant penso
a estones confuses
com desfer
aquest gel d'hivern

Busco raons per a punyals a l'esquena
traïdors, sortits de l'aire, vessant silencis
que els teus somriures omplen de violència.
Com un fil de seda, s'escola la passió
entre les meves mans tancades,
tacades de les meves llàgrimes.

De tant en tant la tempesta calma
i el temps no passa, i l'aigua acarona
els còdols que romanen sota el riu
i les fulles cauen sense recança
sobre la terra humida

SANT JORDI 17

El pensament em renega el cos
que duc com a titella
sobre aquesta ànima cansada d'esperar-te
Vull volar, i créixer, i péixer la vida
de somnis desglaçats d'impossibles
No recordar que t'oblido, perquè em dol;
i no oblidar que t'espero, perquè t'estimo.

Marc Agramunt Gibert
2n de Batxillerat

Tic-tac

Suposo que tots tenim en el cor l'empremta, l'estigma d'aquell algú que un dia, sense ànim intencionat, va deixar el seu nom gravat amb tinta vermella en el nostre ésser més profund. I doncs, comparant-me amb la resta, jo no me'n crec menys.

És costós de definir, aquell sentiment pur però al seu torn un poc frustrat de mirar algú i perdre's en el mar de fons que es troba amagat darrere els seus ulls, que ens capbussa i ens remou l'estómac; aquell calfred a l'espina, els nervis... El despertar d'un quelcom anhelós en el nostre interior.

Tanco els ulls procurant d'entendre què és això que em remou per dins. I en la penombra dels meus ulls closos, és per fi que hi veig clar.

Contemplo una habitació fosca i petita on resta una petita nina de porcellana ajaguda i plàcidament adormida. Duu un vestit de lli roig i intens que entona amb alguns tímids raigs de llum que s'escolen per la paret translúcida i vermellosa de l'habitació; tot causant un efecte tènue però acollidor. Respira la diminuta figura lentament i al ritme del rellotge que penja a la paret. "Tic-tac; tic-tac". Però les agulles no avancen, no es fa mai tard a l'habitació de la nina de porcellana. "Tic-tac; tic-tac".

Obro els ulls. La suau brisa ha fet voleiar alguns cabells que se'm dipositen a la cara i em pessigollegen la pell del cutis. I de sobte el veig, i em saluda. Els meus llavis freguen la seva galta amb delicadesa. "Tic-tac; tic-tac". Sento el batec frenètic del meu cor bombejant sang a una velocitat vertiginosa. Les galtes se'm tenyeixen de color roig, tant viu i encès com la flama mai no extenuada de l'amor. "Tic-tac; tic-tac".

En el meu interior la nina de porcellana es desperta pel canvi de ritme de les agulles del rellotge de paret, que ara copegen de manera intensa i delerosa. El "tic-tac; tic-tac" és frenètic i vertiginós. Desclo el veig, deixant entreveure dues pupil·les fosques que emmagatzemen un mar immens de sentiments.

Des de l'altra punta de l'habitació la crida el dibuix d'un nen dins un quadre. La petita somriu i corre a buscar-lo. Amb un gest dolç i innocent el convida a venir tot atansant-li una maneta. El noi l'agafa i salta fora el llenç, endinsant-se en el món de la nostra petita nina de porcellana, que anhelosa de jugar amb ell, dóna voltes i balla, tot fent ondejar el seu vestit de color de foc i desprenent calidesa i felicitat. I durant uns instants la nina creu de manera il·lusa i cega en l'eternitat d'aquell sentiment. Passen les hores i la petita no es cansa de ballar i saltironejar feliç i encisada per aquest noi de faccions tendres i amistoses que no farà més que confondre la pobra i fràgil nina de porcellana.

Papallones passen batent les ales i la nena intenta atrapar-les.

Em sobresalto. Maleeixo aquest sentiment a l'estómac; ara entenc què volen dir quan parlen de papallones a l'estómac... Malauradament comença a fosquejar, és hora d'acomiar-se. Els seus llavis molsuts em besen la galta en un gest afable i afectuós. I s'allunya caminant.

Però a l'habitació de la nina mai no fosqueja ni tardeja, i no entén per què el noi de faccions càlides i mirada innocent s'allunya i retorna al llenç de la paret. No és pas l'hora de marxar. Que potser no entén que en aquesta habitació no existeix la noció del temps? Les agulles del seu rellotge de paret no marquen ni minuts ni segons, i és que ni en l'amor ni en l'estima no hi tenen cabuda. En aquesta habitació el rellotge només transcorre amb la intensitat del sentiment, de l'amor. Una petita llàgrima li ennuvola la vista, corre darrere el noi, no el pot deixar escapar, no vol que desaparegui pel mateix quadre de paret per què ha comparegut. Però el noi ja ha saltat dins la pintura i s'allunya caminant, car ell no pertany en aquest mateix món; a l'habitació de la nina no hi és correspost. Però la figureta de porcellana no ho comprèn. I colpeja amb força el quadre, cridant, sanglotant, implorant el seu retorn; i d'una etzibada esguerra ferotgement la paret de la seva habitació, però el noi ja no la sent, és lluny del seu abast. I ella segueix picant a l'envà enrogit de la seva habitació. Sense obtenir-ne resposta.

I sento com els seus cops fereixen el meu cor, però no la puc escoltar. Em commou la seva frustració però ella no ho entén, no és racional. No puc cridar, no puc bramar, no puc dir-li a ell tot allò que sento, l'haig de deixar marxar. I així és com segello els meus llavis amb un lleu somriure entendrit i compungit. I la frustració d'aquesta petita nineta fràgil i de porcellana es tradueix en una llàgrima melancòlica que se'm dibuixa a l'ull esquerre, fruit del dolor que la pobreta sent a dins el meu cor enrogit. El "tic-tac; tic-tac" ara és lent, costós, gairebé nul. A la fràgil nineta de porcellana li és difícil respirar. La petita, doncs, s'ajeu a la vora del quadre de paret i amaga la seva carona humida entre els seus braços freds, refugiant-se del dolor.

I espero que potser el temps passarà i guarirà la ferida que la nina ha generat a l'envà del meu cor. Però potser és massa tard. Potser aquesta ferida no sanarà, la marca sempre allà on és aquell quadre, allà per on va comparèixer el petit ninot, duent-li sempre el record d'allò que va sentir.

Laura Bielsa Vilardaga
2n de Batxillerat

 ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Arts Plàstiques 2017

Miratges... Somnis

1r de Secundària

Gerard Sáez Salat
1r premi

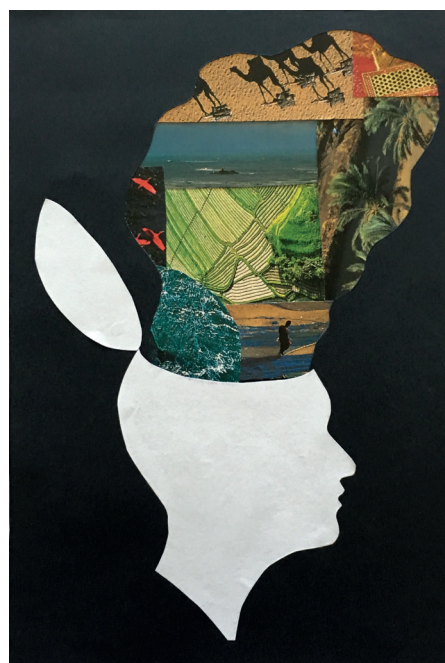
2n de Secundària

Pol Cortés Gil
1r premi

3r de Secundària

Paula Escudero Serre
1r premi

4t de Secundària

Ramon Bou Sabrià
1r premi

1r de Secundària
Daniel Florencio Bou
1r premi

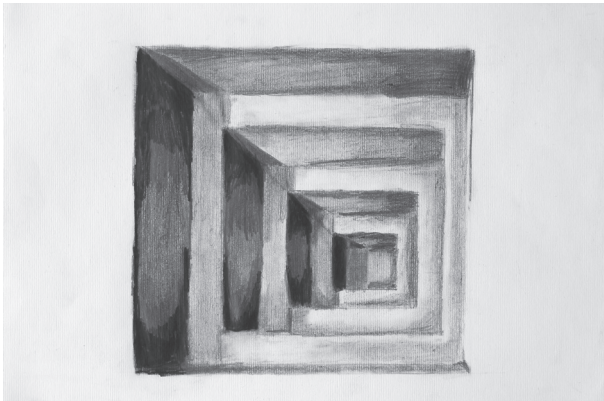
2n de Secundària
Ona Girbau Miralles
1r premi

3r de Secundària
Marc Coll Balagué
1r premi

4t de Secundària
Lennart Roca Williams
1r premi

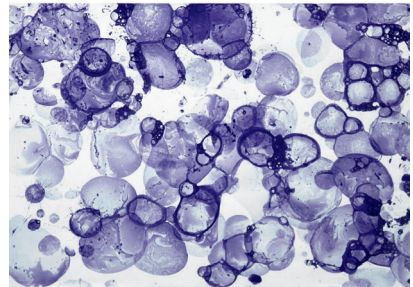
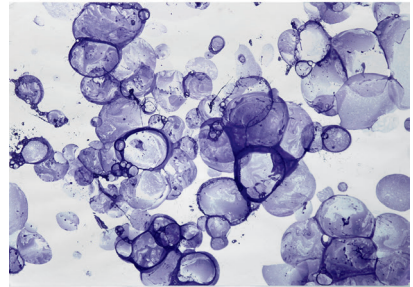
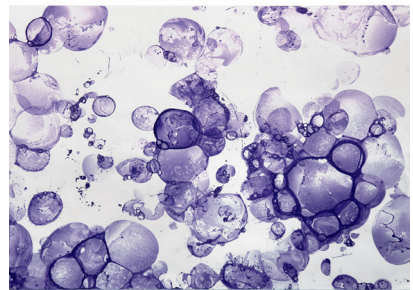
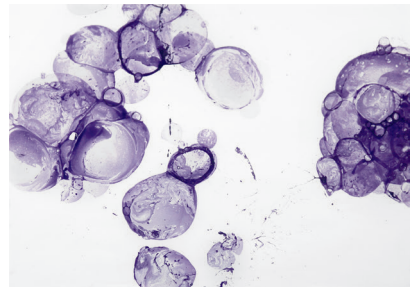
1r de Secundària

Gina Arnau Torner
1r premi ex aequo

1r de Secundària

Úrsula Sisó Pla
1r premi ex aequo

2n de Secundària

Alexandra Torras Casas
Magdalena Kaifer Hernández
1r premi ex aequo

2n de Secundària

Anna Pericot Masdevall
1r premi ex aequo

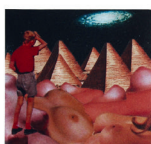
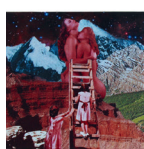
3r de Secundària

Vinyet Bladé Ejarque
1r premi

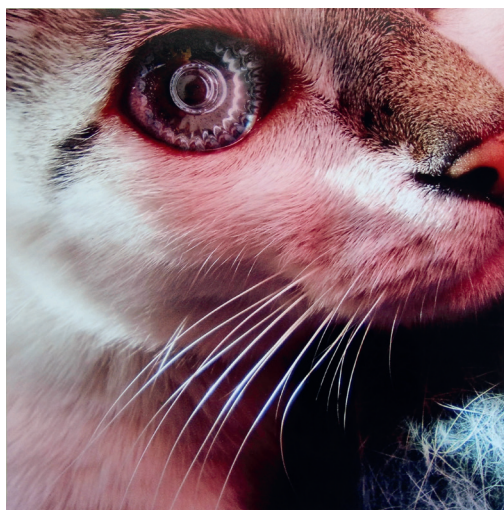
4t de Secundària

Míriam Isart Bosch
1r premi

1r de Batxillerat

Zoe Oms Moreno
1r premi

2n de Batxillerat

Judit Pugibet Semis
1r premi

La Lulu no vol anar a la dutxa
L'Àngels i el poble de l'alegria
El cant de l'oreneta
L'Alba i les emocions
Diari d'una nena nascuda a Síria,
diari d'una nena nascuda a Barcelona
El que no ens poden prendre
George Solo
El món
Retalls d'una vida a l'Edat Mitjana
Romaní sense olor
Pluges lluny de casa
Les meves dues passions
Deixa que el mar s'emporti la sorra que no
vam fer volar aquell dia
Mors subita
De quan l'ànima d'Anquèlbar ascendí
La tempesta en una nit calmada
Tic-Tac
Hivern
La goma
Les dues famílies del Trol
Un món extraordinari
Vigila amb el que desitges
El viatge de la Taca
Ara m'adono
La televisió no ho és tot
El futur del meu passat
Paral·leles
Déu ens deu
La casa encantada
Els somnis es poden fer realitat
Un tracte ben tractat
L'alegria de l'àvia
La Lina
Per què jo?
Cartes
Alzheimer
La ploma
La puerta a ninguna parte